

IMMACULATA

5/2001

Č.57

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné v roce 2001

Září - abychom jako Panna Maria plnili vůli Otce, a tak spolupracovali na rozvoji Božího království.

Říjen - aby Rytířstvo Neposkvrněné, s pomocí Tebe, Královno misii, rozvíjelo ve světě misijní charisma.

Listopad - abychom vždy zůstávali strážci víry při čekání na slavný příchod Krista Krále.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já,... nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy,“ abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvýma rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

- Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno.

- Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěřeni.

Milí čtenáři,

měsíc září se mnohým pojí s vypuknutím druhé světové války. Že to byla obrovská tragédie, není třeba nikoho přesvědčovat. Po takových zkušenostech snad nebyl nikdo, kdo by si nepřál, aby znova zavládl mír. Avšak srdce tolika lidí byla velmi zraněná a toužila po spravedlnosti a možná i po odvetě. Dodnes tyto rány nejsou zcela uzdraveny. Navíc stále pozorujeme v různých částech světa nové války a nové zraňování srdcí nenávisť.

Co mohu udělat pro mír ve světě? Ano, to je správná otázka! Ale někdo se možná zarazí a řekne: Já jsem příliš slabý, abych měl na to nějaký vliv. Přesto právě Ty, můžeš být tvůrcem pokoje! Když pracuješ na sobě a přemáháš nepokoj ve svém srdci; když máš pro druhé vždy vlídné slovo a úsměv; když se stavíš na stranu pravdy, i když kvůli tomu vypadáš v očích tohoto světa jako blázen; když odpouštíš svým bližním urážky, jež ti uštědřili; když dokážeš přiznat svou chybu a znovu začít... především však, když čerpáš pokoj a sílu z Ježíšova Srdce, tichého a pokorného, a necháváš se Jím vést, tehdy jsi tvůrcem pokoje.

Blahoslavení tvůrci pokoje, neboť oni budou nazváni Božími syny (Mt 5,9).

br. Bohdan

Prosba k Matce Boží

ThDr. Čeněk Maria Tomiško (1905-1949)

Matičko Boží, Matko naše milá,
Královno nebe, ochránkyně všech,
víme, že u Tebe je ochrana a síla,
poslyš dnes dítek svých smutný vzdech.

Dnes naše hlavy před Tebou se sklání
a tolik proseb nesou před Tvůj klín,
ó, nakloň se k nám, našich srdcí Paní
a zaplaš z duše zármutek a stín.

Ty dobře víš, jak otcové Tě ctili,
když ohroženou měli svoji víru,
když s mečem v ruce o ni zápasili
u Tebe, Matičko, čerpali svou sílu.

Již mnoho věků chráníš svoje děti,
jichž vzdechy slyšíš před oltářem vát,
nuž, i mou prosbu rač Ty vyslyšeti,
již jménem všech Ti budu žalovat.

Jak těžký balvan na srdci nám leží
a z hrudi zoufale tu vane vzdech,
ó, Matko, slyš, Tvůj národ nemá kněží
a duše bídne hynou v temnostech.

Kde dříve dva, tři táhli brázdu Boží,
dnes sotva jeden třímá v ruce kleč
a churav klopytá přes trn, hloží
a v chrámech tichne blahé spásy řeč.

Jak smutný pohled - suchá křtitelnice,
vždyť nemá kdo hřích z duše dítky smýt
a na oltářích stojí zhaslé svíce
a tmou se halí věčné lampy svit.

Co bude z chrámů, nebude-li kněží,
co bude z nás, když zmlkne jejich ret,
když hlahol zvonů nezajásá z věží
a radostnou zvěst nepřinese v svět?

Ty, Matko, víš, co kněz nám v žití značí,
vždyť v bouřích, hrůzách je nám majákem,
on od kolébky k hrobu s námi kráčí,
my splácíme tu lásku často nevděkem.

A proto v chrámech našich světla hasnou,
že kněžství nedovedem cenit skvost,
že pohrdáme kněžskou duší krásnou
a v našich rodinách je kněz jak cizí host.

Však ne, tak nechcem stále žítí,
ať nestihne nás kletby Boží stín,
nám nutno kněze vymodlití,
pak požehnání do našich skane rodin.

Viz, Matko kněží, našich matek dlaně,
jak v modlitbě se vroucně k Tobě pnou,
zvol z jejich synů nové sluhy Páně,
pak úzeji se k Bohu přivinou.

Ó vyslyš, Matko, naše prosby, žaly,
zde, na tomto krásném oltáři,
vzbuď v mladých srdcích svaté ideály,
jež ve svatých nám kněžích brzy zazáří.

Ze života sv. Františka z Assisi

(Pokračování)

Rufin byl dalším bratrem v prvních dobách trvání řádu Menších bratří. Pocházel ze šlechtické rodiny „dei Scifi“, byl tudíž příbuzným svaté Kláry, jež pocházela z téže rodiny. Byl to mládenec vynikajících mravů, který brzo po vstupu do řádu začal zářit mnohými ctnostmi, z nichž vynikala nesmírná trpělivost a panenská čistota. Byla to duše Bohem vyvolená. Sám František o něm prohlásil: „Pán mi zjevil, že on je jeden z těch nejvěrnějších a nejčistších.“

Rufin vynikal darem rozjímání a mlčení a také neobyčejnou skromností a zvláštní mocí nad zlými duchy, takže často pouhé jeho objevení se nebo vyslovení jeho jména dostačovalo k překažení jejich nekalých záměrů, nebo jejich vypuzení z posedlých. Sám František, když jednou byl na hoře La Verna nesmírně týrán a pokoušen od zlých duchů a viděl přicházet k sobě bratra Rufina, zvolal: „Počkejte ďáblové, tento můj bratr zlomí vaši zlobu, neboť vás již dávno zná.“ A hle, nepřítel lidského pokolení, jakmile spatřil svého nepřítele a pronásledovatele, rozprchl se na všechny strany. Ďáblové sami vyznali kdysi ústy posedlého člověka z Assisi, jak jim je hrozná přítomnost Rufina, jehož modlitby a dobré skutky je v pekle děsně tísní, jako lis vinnou révu.

Ale Rufin, metla zlých duchů, sám také mnoho snášel od zlého nepřítele, ano častokrát se dal od něho i delší dobu klamat. Nejprve se jej totiž zlý duch snažil odvrátit od úmyslu vstoupit do řádu Menších bratří. Když se mu to nepodařilo, snažil se jej později svěst z cesty řeholního povolání. Rufin chtěl sice několikrát prosit Františka o pomoc, ale ďábel mu počal namlouvat, že František, kterému tak důvěřuje, je zcela prostým člověkem a nedovede ani sobě samému poradit a pomoci, natož pomoci jiným. Zlý duch mu radil, aby si raději zvolil způsob života starých poustevníků, že to bude pro něho užitečnější, nežli následování nevědomého novotáře a žebráka. Taková je ďábelská zloba! Rufin uvěřil svůdníkovi a kráčel

vstříc neodvratné záhubě. Po celý čtyřicetidenní půst, který František a jeho synové trávili v samotě, nedostavil se ke společným cvičením bratří. Z počátku to bratři připisovali jeho lásce k samotě a mlčení. Když se ale ani na Zelený čtvrtek nedostavil k svatému přijímání, ačkoliv ho bratři dvakrát volali, a když bratřím řekl, že již není učedníkem Františkovým, nýbrž že si zvolil život poustevnický, skrze který dosáhne spásy rychleji než pod vedením dosavadního vůdce, počali bratři chápat, že se v mládenci velmi zklamali. Poznali zcela zřetelně hroznou nebezpečí, v němž se jejich bratr nalézal.

František dobře věděl o zkušeném bratru a také o lsti zlého nepřítele, a proto se snažil Rufina přivést k poznání stavu, do kterého se dostal. Jak se zarmoutil, když Rufin tvrdošjně na svém předsevzetí setrval a dokonce se počal honosit, že se mu zjevují andělé, kteří jej řídí v duchovním životě. „Právě nyní, kdy s tebou mluvím,“ pravil Františkovi, „obklopují mě zástupy andělů, mezi nimiž vyniká jeden neobyčejnou krásou, a ti všichni mě posilují v započatém poustevnickém životě.“ František, když si už nevěděl rady, přikázal ďáblu jménem Božím, aby se Rufinovi ukázal ve své pravé podobě. Ta byla tak hrozná a odporná, že zbloudilý bratr pro tu chvíli byl ze svého omylu vyléčen.

Když totiž Rufin poznal, jak se nechal oklamat od zlého ducha, jenž na sebe vzal podobu anděla světla, pokračoval nějaký čas po cestě duchovního života pod Františkovým vedením. Takto činil obrovské skoky po cestě dokonalosti a svatosti, což zase popudilo k nenávisti zlého nepřítele. Ten jej chtěl opět odvrátit od této cesty, a proto mu vnuknul myšlenku, že vše, co koná, není mu nic platné, protože jej Bůh určil k věčnému zavržení. Představoval mu, že učiní nejlépe, když zanechá svých řeholních cvičení a přisnosta života.

Bylo to hrozná pokušení, které může člověka přivést až k zoufalství. Z počátku nevěnoval Rufin ďábelskému našeptávání sluchu a vykonával řeholní povinnosti tak pilně jako dřívě. Když

však pokušení neustávalo, zmocnila se ho sklíčenost a zármutek. Nejnebezpečnější přitom bylo, že se nesvěřil se svým pokušením duchovnímu otci Františkovi, i když je to nejjednodušší a nejpůsobivější prostředek k zahánění podobných pokušení. Slovo moudrého vůdce může osvobodit člověka od podobného soužení. Ta uzavřenost Rufinova usnadnila ďáblu duchovní boj, který vedl pomocí lži a klamu.

Ďábel se totiž zjevil Rufinovi v podobě Ukřižovaného a říkal mu: „Ubohý bratře Rufine, pročpak se moříš modlitbou a pokáním? Vždyť nejsi v počtu vyvolených. Víím dobře, koho jsem předurčil a vyvolil. Nesmíš se v této věci radit se synem Petra Bernardona. Nesmíš mu věřit, kdyby ti řekl opak toho, co ti pravím, neboť ani on, ani nikdo jiný ti nemůže říci pravdu s výjimkou mne, protože jsem Synem Božím. Proto si buď jist, že ty i on jste určeni pro věčné zavržení a že každý velice bloudí, kdo následuje syna Petra Bernardona.“ Po tomto klamném ujištění ztratil Rufin všechnu naději na záchranu a s ní zároveň všechnu lásku k Františkovi. Od této chvíle zůstal všelikému domlouvání zcela uzavřen.

Milosrdný Bůh se ale slitoval podruhé nad nešťastníkem, když zjevil Františkovi stav duše těžce zkoušeného bratra. Ihned tedy poslal František pro Rufina. „František mě nezajímá,“ zněla mrzutá odpověď. „Rufine,“ domlouval mu jeden z bratří, „nevíš, že František je jako anděl Boží, že pomáhá svou radou mnohým duším ve světě, a že i my jeho přičiněním jsme dosáhli milosti od Boha? Prosim tě tedy, pojď k němu, neboť jsi, jak je zřejmo, klamán zase od zlého ducha.“

Naštěstí Rufin uposlechl a šel k Františkovi, který již zdaleka na něj volal: „Milý, zlý bratře Rufine, komu jsi to zase uvěřil?“ Aniž by se zeptal Rufina na jedinou věc, počal mu vypočítávat všechna jeho pokušení a ujišťoval jej, že zjevení, která měl, byla opět šalbou zlého ducha. Nakonec mu pak poradil, aby pokušitele, jestliže se znovu objeví, s potupou a hanou od sebe odehnal. „Nebot Kristus,“ jak říkal, „nezatvrzuje lidských srdcí, poněvadž Jeho úlohou je, obměkčovat je. Něco podobného je jen dílem ďábelským, což ostatně jsi mohl sám poznat.“

Rufin byl vyléčen. Když se mu zlý pokušitel opět zjevil a činil mu výčitky, že přece zjevil svůj

stav Františkovi a znovu jej ujišťoval, že je navěky zavržen, odehnal jej od sebe s opovržením. Tato druhá porážka rozčílila ďábla takovým způsobem, že odešel s velikým lomozem a vztekem. Cestou tropil takový hřmot, že se zdálo, jako by se celá hora Subasio bořila, nebo že nastává soudný den. Ďábel ztratil duši, která již již byla jeho, a proto měl příčinu k hněvu. Hned na to sám Spasitel se zjevil svému těžce zkoušenému synu, pochválil jej za to, že věnoval Františkovi sluchu a že zahnal ďábla od sebe. Aby jej ujistil, že toto zjevení není klamem, jako byla ta předešlá, řekl mu, že od té chvíle již podobná pokušení nebude nikdy mít, což se pak skutečně splnilo. Zjevení zmizelo a nebeská útěcha se rozhostila v srdci Rufinově, jež s radostí sloužilo Bohu.

Bůh obdařil bratra Rufina darem modlitby a rozjímání v míře nejvyšší, nikoliv však darem výmluvnosti. Byl totiž od své přirozenosti velice nesmělý a bázlivý a mimo to měl neobyčejně těžký jazyk a k tomu poněkud koktal. Ačkoliv to vše bylo Františkovi dobře známo, přece chtěl zkusit jeho poslušnost a přikázal mu jednoho dne, aby šel do Assisi a tam kázal. „Ale otče, prosím tě, ušetř mě této námahy, vždyť víš, že nejsem obdařen od Boha výmluvností a mimo to jsem nevzdělaný.“

„Milý bratře,“ odvětil mu František, „to dobře vím, ale žádám od tebe, abys poslechl. Proti rozkazu představeného nelze činit námitek, neboť poslušnost činí i věc nejtěžší a nejobtížnější úkolem snadným a lehkým. Poněvadž jsi hned neposlechl, svlékni nyní své vrchní roucho a ve svém spodním prádle jdi do Assisi a kaž tam ke shromážděnému lidu.“ Na to Rufin již slůvka nepronesl. Tiše a pokorně svlékl svůj šat a ve svém

zaplátovaném, přece však slušném spodním prádle vystoupil v Assisi a kázal. Když ho mladí i staří posluchači uviděli v podivném oblečení, považovali jej za potřeštěnce, jemuž v hlavě přeskočilo. Všichni se mu smáli. Když pak počal své kázání zcela opačně, než měl v úmyslu, dostoupila veselost posluchačů nejvyššího stupně. Zvolil si totiž za text ke svému kázání slova žalmu: „Uchyl se od zlého a číš dobré,“ místo toho však ve svém rozrušení a úzkosti řekl: „Uchyl se od dobrého a číš zlé.“

František byl mezi posluchači. Když viděl, co se stalo, činil si trpké výčitky, že ubohého bratra podrobil tak kruté zkoušce. Aby tedy sebe sama potrestal a vysvobodil Rufina z jeho zahanbení a úzkosti, svlékl své roucho a ve spodním prádle vystoupil k Rufinovi, kterého srdečně objal a políbil. Pak se obrátil ke shromážděnému lidu a počal volat: „Tak vy se smějete slovům bratra Rufina? Dobře řekl: „Zanechte dobrého a číňte zlé,“ neboť to, co vy nazýváte dobrým je jen lidská útěcha, smyslové radosti a požitky, kterých musíte zanechat. Co však nazýváte zlým, bývá nejlepší mezi časnými statky, totiž činit svému tělu násilí, činit pokání za spáchané hříchy, trýznit tělo - takové zlo máte činit. Rufin, váš spolurodák, vás chtěl odvést od rozkoši a chtíčů světa a přivést vás k pokání, poněvadž království nebeské je už blízko.“

Po těch úvodních slovech počal František mluvit o umrtvování a pokání s takovým důrazem, že všechen lid plakal. Poté, obdivováni ode všech, vrátili se oba naši hrdinové pokory a poslušnosti do Porciunkule.

*podle knihy Svatý František Serafický
od P. Bonaventury J. Wilhelma zpracoval BS*

(pokračování ze str.7)

a síle místních poutí svědčí i starý nápis u bočního vchodu do kostela: „Dům tento v středu světa stojí a souhvězdí všech hvězd svítí k tomuto prahu. Kdo nevěří, ať si to jen změří. Zde nastup, poutníče, svou poklidnější dráhu.“ Když jsem se ptal Panny Marie, co Vám mám od ní vzkázat, pocítil jsem ve svém srdci prostinkou odpověď: „Řekni jim, že na ně myslím.“ Kéž Vám to udělá radost.

Maria, díky moc! Díky, že už 761 let jsi tady na Vranově s námi, že nejsme nikdy sami, že nás nosíš ve svém srdci, že nás znovu a znovu uzdravuješ, otvíráš naše oči a ukazuješ nám správnou životní cestu. Maria, díky! Jsme Tvoji a Tvoji chceme zůstat na věky!

*P. Pavel Havlát O.M.
od Matky Boží Vranovské*

Mariánské poutní místo Vranov u Brna

Mám velikou radost, že mohu napsat pár myšlenek o poutním místě, které mám nade všechna ostatní rád. Vranov se nachází asi 12 km severně od Brna uprostřed hlubokých lesů a krásné přírody, v místech, kterým se dřív říkalo „Moravské Švýcarsko“.

Žádné poutní místo nevzniklo jen tak, že by si to někdo vymyslel. Je to všemohoucí Bůh, který se ve své lásce a dobrotě dotýká různých míst, aby tam lidem dával svou zvláštní milost. Stará legenda vypráví, že roku 1240 se zde zjevila Panna Maria moravskému šlechtici Vilémovi. Vilém měl vážnou oční vadu a zabloudil ve zdejších hlubokých lesích na koni. Když si nevěděl rady, začal se v úzkosti modlit k Matce Boží a vroucně prosil o pomoc a záchranu. Svatá Panna, která slyší volání potřebných, mu skutečně přišla na pomoc, zjevila se mezi dvěma duby, uzdravila nemocné oči a ukázala šlechtici správnou cestu. Když zjevení skončilo, zůstala mezi těmi duby soška Panny Marie v té podobě, jak se Vilémovi ukázala. On z vděčnosti a úcty dal na tom místě postavit dřevěný kostelík a v něm umístil jako vzácný klenot milostnou sochu Panny Marie seslanou z nebe, aby k ní mohli putovat všichni lidé a přinášet jí své bolesti, trápení a zraněná srdce. Jakmile se roznesla zpráva o zranění a uzdravení, a takové zprávy se vždycky rozletí velmi rychle, začalo na toto místo milosti putovat velké množství lidí z celé Moravy i z veliké dálky. Na přimluvu Matky Boží se tu dělo velké množství uzdravení, obrácení a zázraků, a protože dřevěný kostelík nestačil pojmut ohromné množství poutníků, byl vybudován větší gotický kostel, ale i ten se časem ukázal jako naprosto nedostačující. Proto se kněz zata z Liechtensteinu, jímž Vranov patřil, rozhodla r. 1630 postavit zde pro Pannu Marii velikou a krásnou svatyni, která je dodnes svatostánkem Naší Paní a místem každoročního přijetí tisíců poutníků ze všech

končin naší vlasti i z ciziny.

Milostná soška je mladá dívka Maria se sepnutými rukama, kdy v postoji pokorně modlitby a odevzdanosti říká Bohu své neodvolatelné a zamilované „Ano“. Její modlitby se ruce však nejsou úplně sepnuté. Je mezi nimi dostatečné místo, aby tam kdokoli

mohl dát své vlastní sepnuté ruce vyjadřující hlubokou prosbu a touhu srdce. Když přijdete do ticha Vranovského chrámu, najednou vnímáte, že před Vámi není jenom nějaká milostná soška, ale že stojíte tváří v tvář živé bytosti, tedy Panna Maria skutečně je. Je zde milující a modlitby se Matka každého z nás a stačí se jí dlouze a pokorně zadívat do očí a dozvíte se úplně všechno. Ona je obrazem něžné a nekonečné Boží lásky k nám slabým a malým lidem. Chtěl bych hlasitě volat do celého světa, že jsem od ní ještě nikdy neodešel bez útěchy a bez pomoci, ať jsem přišel s jakoukoliv záležitostí. Je skutečně pravdou, že „ještě nikdy neslycháno, že kdo od ní opuštěn“. Ať jsem byl na jakémkoli slavném poutním místě světa, vždycky jsem se těšil domů na Vranov, vždyť domov je tam, kde je maminka a tam je i štěstí a krásný pocit bezpečí. Nepřestanu děkovat dobrému Bohu, že jsem tady mohl od malička vyrůstat, že mě tady sama Panna Maria vychovávala a že s ní nyní mohu bydlet pod jednou střešou.

Kéž bychom nezapomínali na tato silná místa přítomnosti Boží! Náleží jim zvláštní pozornost a místo v našem duchovním životě. Vranov je, stejně jako i ostatní poutní místa velkým Božím darem, je posilou naší životní pouti víry, naděje a lásky a je místem zázraků obrácení i uzdravení. Hlavní slavnost je v naší svatyni 8. září na svátek Narození Panny Marie, ale všechny zářijové soboty a neděle jsou dny zvláštní milosti a upřímným pozváním k pouti. O tradici

(pokřčování na str. 6)

foto: B.B

foto: A. Buják

Petr našich duší

Bůh trestá a smilovává se

Papež při své generální audienci dne 25. července 2001 pokračoval další katechezí z cyklu věnovaném významu modlitby v životě Církve

„Svého Boha vyvyšuji. Má duše vyvyšuje nebeského Krále“ (Tob 13,9). Ten, kdo vyslovuje slova před chvílí přečteného kantika, je staříček Tobiaš, o němž Starý zákon vypráví povzbudivý příběh v knize,

jejíž název pochází od jména jeho syna - také Tobiaše. K lepšímu pochopení smyslu tohoto kantika je třeba vrátit se k zřetel vyprávění, jež ho předchází. Příběh se odehrává mezi Izraelity vyhnanými do Ninive. Na ně se dívá svatý autor, jenž zapisuje tyto události o mnoho století později, aby s nimi seznámil své bratry a sestry ve víře, rozptýlené uprostřed cizího národa a pokoušené k opuštění tradice otců. Obraz Tobiaše a jeho rodiny je tedy ukázán jako životní program. Tobiaš je člověkem, který navzdory všelijakým těžkostem zůstává věrný předpisům práva, zvláště pak v poskytování almužny. Přichází však na něho zkouška chudoby a slepoty. Nicméně jeho víra neslabne. Rychle proto přichází Boží odpověď prostřednictvím anděla Rafaela, který vede mladého Tobiaše po těžké cestě a přivádí ho ke šťastnému manželství. Nakonec uzdravuje otce Tobiaše ze slepoty. Závěr příběhu je jasný: kdo koná dobro, především tím, že otevírá své srdce potřebám bližního, i když musí projít zkouškou, toho miluje Bůh a nakonec zakouší Jeho dobrotu.

Na tomto pozadí nabírají většího významu slova našeho kantika. Zvou k upření našeho pohledu vzhůru, k „věčně živému Bohu“, k jeho království, které „trvá navěky“. Od toho pohledu směřujícího k Bohu se odvíjí malý obraz teologie dějin, ve kterém se inspirovaný autor pokouší odpovědět na otázku, již si klade rozptýlený a zkoušený Boží lid: proč s námi Bůh tak jedná? Odpověď se odvolává na spravedlnost a Boží milosrden-

ství: „Bude vás trestat pro vaše nepravosti, ale smiluje se nad vámi nade všemi“ (Tob 13,5). Trest se tedy jeví jako jistý druh Boží pedagogiky, v něm však poslední slovo patří milosrdenství: „svrhuje do podsvětí a vyvádí ze záhuby“ (Tob 13,2). Takže můžeme absolutním způsobem důvěřovat Bohu, který nikdy neopouští své tvorstvo. Slova kantika vedou k perspektivě, která samotnému utrpení připisuje spásný význam, když z vyhnanství činí příležitost ke svědectví o Božích skutcích: „Oslavujte Ho před národy, synové Izraele, neboť On vás mezi ně rozptýlil a tam ukázal svoji vznešenost.“ (Tob 13,3-4).

Z této výzvy k chápání vyhnanství v perspektivě Prozřetelnosti se naše úvaha může rozšířit o pozitivní rozměr, jenž získává situace utrpení, když je snášena v odevzdání se do vůle Boží. Již ve Starém Zákoně mnohé texty o tom hovoří. Stačí si připomenout příběh vyprávěný v První knize Mojžíšově o Josefovi prodaném svými bratry do otroctví (srv. Gen 37,2-36), který se později měl stát jejich zachráncem. Jak bychom nepamatovali na knihu Job? Zde přece vidíme člověka neviného, který trpí a neumí si vysvětlit svou tragickou situaci, pouze v důvěře v Boží velikost a moudrost je schopen vše unést (srv. Job 42,1-6).

Pro nás, kteří čteme tyto starozákonné texty z křesťanského pohledu, vztažným bodem nemůže být nic jiného než Kříž Kristův, v němž tajemství utrpení světa nachází svou nejhlubší odpověď.

K hříšníkům, kteří byli potrestáni za své nepravosti (srv. Tob 13,5), se kanti-

kum obrací s výzvou k obrácení a otevírá tím nádhernou perspektivu „vzájemného“ obrácení se Boha i člověka: „*Když se k Němu obrátíte celým svým srdcem a celou svou duší a budete před Ním správně jednat, On se k vám obrátí a už před vámi neskrýje svou tvář*“ (Tob 13,6). Velmi výmluvné je užití téhož slova „obrácení“ v návaznosti na stvoření i na Boha, i když v jiném významu.

Jestliže autor kantika má na mysli dobra spojená s „návratem“ Boha, jakož i Jeho přejicnost vzhledem k svému lidu, my bychom měli mít na mysli, ve světle Kristova tajemství, především dar, jímž je samotný Bůh. Člověk potřebuje především Jeho než Jeho dary. Hřích je tragédií ne tak proto, že na nás svolává Boží tresty, ale proto, že oddaluje Boha od našeho srdce.

Proto také Tobiášovo kantikum obrací náš pohled k tváři Boha, chápaného jako Otce, a zve nás k dobrořečení a oslavování: „*On je náš Pán a On je náš Otec*“ (Tob 13,4). Zde cítíme zvláštní význam „přijetí za syny“, které Izrael zakouší jako dar smlouvy a které připravuje tajemství Vtělení Božího Syna. V Ježíši se tedy tato tvář Otce rozzáří a zjeví se Jeho milosrdenství, jež nezná hranic.

Stačí, když si připomeneme podobenství o milosrdném otci, které nám předal evangelista sv. Lukáš. Odpovědí na obrácení marnotratného syna není jen otcovo odpuštění, ale jeho objetí plné nekonečné dobroty, za nímž pak následuje radost a sváteční nálada: „*Když byl ještě daleko, otec ho uviděl a pohnut soucitem přiběhl, objal ho a políbil*“ (Lk 15,20). Slova našeho kantika jsou podobná tomuto vzrušujícímu evangelijnímu obrazu. Vyplývá z nich nutnost velebení Boha a děkování Mu: „*A nyní pohledte na to, co vám učinil, a zplna Jej oslavujte svými ústy. Velebte spravedlivého Pána a ctěte věčného Krále!*“ (Tob 13,7). ●

Bůh trestá a smilovává se

Tob 13,2-8 (překlad používaný v liturgii hodin)

Požehnaný Bůh věčně živý i jeho království, protože On trestá a smilovává se, svrhne do posvěti a vyvádí ze záhuby svou vznešeností!

Nikdo nemůže uniknout jeho ruce.

Oslavujte Ho před národy, synové Izraele, neboť On vás mezi ně rozptýlil a tam ukázal svoji vznešenost. Ctěte Ho přede vším, co žije, protože On je náš Pán a On je náš Otec, On je náš Bůh po všechny věky.

Bude vás trestat pro vaše nepravosti, ale smiluje se nad vámi nade všemi a shromáždí vás ze všech národů, kdekoli jste byli rozptýleni.

Když se k Němu obrátíte celým svým srdcem a celou svou duší a budete před Ním správně jednat,

On se k vám obrátí a už před vámi neskrýje svoji tvář.

A nyní pohledte na to, co vám učinil, a zplna jej oslavujte svými ústy. Velebte spravedlivého Pána a ctěte věčného krále!

Já Jej oslavuji v zemi, kde jsem zajatcem, a ukazuji Jeho moc a vznešenost hříšnému lidu. Obráťte se, hříšníci, a jedněte před Ním spravedlivě. Kdo ví, zda vám ze své přízně neprokáže milosrdenství?

Já se z celé duše raduji z Krále nebes, moje duše se bude radovat po všechny dny svého života. Všichni vyvolení, velebte Pána, všichni chvalte Jeho vznešenost. Chvalte Ho ve dnech radosti a oslavujte Ho.

Obrácení Bernarda Nathansona (1/2)

Bernard Nathanson, profesor z Cornell University, narozen v roce 1926 byl ateistou a jedním z největších světových zastánců potratů. Neúnavně usiloval o to, aby se potraty v USA staly legální, levné a dostupné. V roce 1968 byl jedním ze zakladatelů National Abortion Rights Action League (Národní liga boje za právo na potrat). Vedl největší potratovou kliniku ve Spojených státech. Přiznává se k provedení 75 000 potratů. Nyní říká s velkou bolestí: „V tomto počtu se nachází i mé vlastní nenarozené dítě, které jsem usmrtil vlastníma rukama.“ Avšak v životě Nathansona se uskutečnil zázrak proměny srdce a smýšlení. Z čelního světového potratáře se stal přední ochránce života nenarozených dětí. Po mnoha letech přípravy přijal křest v katolické církvi.

Dr. Bernard Nathanson

z řezby Michelangela. Vidím ho, jak sedí přhrbený a přemýšlí nad mým osudem v okamžiku těsně před vynesením neodvolatelného odsuzujícího rozsudku. Takový byl Bůh mého židovského náboženství. Mocný a strašný jako lev. Jak velice jsem byl překvapen a oslněn, když jsem při službě v letectvu USA jen tak, z čistě frustrace a nudy, začal chodit na večerní biblické kurzy. Tehdy jsem objevil, že Bůh Nového zákona je milující, chápatel, mírný a všechno odpouštějící lidem, kteří mají zkroušené srdce.

Rodinný dům a škola

Jeho otec, profesor medicíny, syn židovských emigrantů, se odvrátil od tradice ortodoxního judaismu ještě ve svých studentských letech. Nevěřil v Boha, jenom v nějakou „vyšší sílu“. Byl to právě otec, jenž vepsal trvalý cejch na Bernardův život a osobnost, když mu vštěpoval nihilistické postoje a přesvědčení. V Bernardově rodinném prostředí byly zachovávány jen zvyky a obřady židovské víry, ale tato víra nebyla žita. Navíc Bernardův otec nenáviděl svou manželku.

Rodiče poslali Bernarda do jedné z nejlepších škol v New Yorku (Columbia Grammar School), kde se učily děti z nejbohatších židovských rodin.

Bernard, podle otcova příkladu, se také odvrátil od náboženství, které považoval za neužitečné a ztěžující mu život „jako kámen na krku“. Otec, i když sám nevěřil, přinutil Bernarda, aby třikrát týdně navštěvoval ortodoxní hebrejskou školu. Musel se učit nazpaměť hebrejské modlitby, z čehož mu nakonec zůstalo jen přesvědčení, že židovské náboženství je tvrdé a nelítostné. *Bůh mého dětství*, vzpomíná po létech, *vypadal jako ponurá, majestátní, bradatá postava Mojžíše*

Studium na lékařské fakultě prestižní Univerzity McGilla zahájil v roce 1945. Ve čtvrtém ročníku na něho udělal velký dojem profesor psychiatrie Karl Stern. Tento učitel, významný vědec, byl také Židem. Nathanson zbožňoval prof. Sterna pro jeho neobyčejně zajímavé přednášky a zvláštní duchovní pokoj. Neuvědomoval si, že se Stern v roce 1943 obrátil po mnoha letech uvažování, analyzování a četby na katolickou víru. Proces svého obrácení popsal v knize *The Pillar of Fire* (Ohnivý sloup), která byla poprvé zveřejněna v roce 1951. Nathanson, když si ji v roce 1974 poprvé přečetl, prožil veliký šok. Četba této knihy se ve velké míře přičinila k jeho obrácení. Stern v poslední kapitole své knihy vysvětluje svému bratru, ortodoxnímu Židovi, proč

se stal katolíkem: *Církev ve svém učení zůstává stále stejná. Existuje pouze jedna nadpřirozená pravda, podobně jako existuje jen jedna vědecká pravda. To, co pro zdokonalování hmoty představuje zákon rozvoje, to pro věci duchovny představuje zákon zachování. Vzpomínám si na to, jak jsem ti kdysi ukázal papežskou encykliku o nacistech. Udělala na tebe značný dojem a ty jsi řekl: „Dočista jako by byla napsaná v prvním století.“ A právě o to jde.*

Ďábelský svět potratů

Na podzim roku 1945 se Bernard na univerzitním plese seznámil s okouzující, nevinnou, sedmnáctiletou Ruth. Zamílovali se do sebe na první pohled. Trávili spolu stále více času, plánovali svatbu. Ruth otěhotněla. Tato skutečnost zbourala idylickou atmosféru zamilovaných. Nechtěli to dítě. Rozhodli se „dát je pryč“. Po dlouhém hledání našli lékaře - potratáře, který tajně v soukromé ordinaci provedl tento zákrok. Tehdy ještě protiprávně. Když bylo dítě zabito, Bernard a Ruth se chovali jako spiklenci po ohavném zločinu, o kterém se nesmí mluvit. Po letech Bernard vzpomíná: *Jsem přesvědčen, že Ruth navzdory své statečnosti, loajalita a lásky ke mně, v jistých melancholických zákoutích své duše se ptala : „Proč se se mnou neoženil? Proč jsme si to dítě nemohli nechat? Proč jsem musela riskovat svůj život a život mých budoucích dětí pro jeho pohodlnost a studia? Zdalipak mě Bůh nepotrestá za to, co jsem udělala, a neučiní mě neplodnou?“*

Pro Bernarda v té době náboženské otázky nebyly důležité. Dozrával v něm, jak sám píše, charakter židovského tvrdošíjného ateisty. Báł se jen o zdraví Ruth a o její plodnost do budoucnosti. V krátké době se však jejich cesty rozešly. Tato zkušenost se pro Nathansona stala prvním krokem do ďábelského světa potratů.

V polovině 60. let ukončil Bernard stáž porodnictví a gynekologie. Stál na prahu slibně se začínající kariéry. Avšak měl již za sebou dvě nepovedená manželství, zničená, jak sám dnes přiznává, egoismem a neschopností milovat. V té době počal dítě se ženou, která ho velmi milovala. Usilovně ho prosila, aby jí dovolil dítě dono-

sit a porodit. Nathanson však byl neústupný. Žádal, aby to dítě dala okamžitě pryč, protože on si nemůže dovolit se o ně starat. Jestliže nepůjde na interrupci, tak se s ní neožení. Nabídnul jí, že zákrok provede osobně. Dítě zbavil života odborným způsobem. Neměl žádné výčitky svědomí a dokonce ani stín pochybnosti, že udělal něco špatně. Ve svém vědomí lékaře - potratáře měl jen pocit dobře vykonané práce.

Před provedením potratu Nathanson, stejně jako i jiní lékaři, neinformoval pacientky o nebezpečných důsledcích přerušení těhotenství. Po svém obrácení napsal: *Zjišťujeme, že potrat může být spojen s rakovinou prsu, že tisíce žen ztratilo plodnost v důsledku nezdařené interrupce. A úmrtnost žen, u kterých se provádí zákrok po třináctém týdnu těhotenství, je vyšší, než ukazatel narození. Arogance lidí zabývajících se medicínou byla vždy považována za odporný dodatek neodlučitelně spojený s jejich profesí, ale nebetýčná nadutost lékařů zabývajících se potraty dodnes nepřestává udivovat. Na každých deset tisíc děvčat, takových jako byla Ruth, připadá jeden potratář: studený, bez svědomí, využívající bez skrupulí své nadání k hanebným cílům, špinící svou etickou zodpovědnost a přímo svádějící ženy svým lékařským klidem a uklidňujícím profesionalismem, aby se rozhodly pro zabití. Není náhodnou, že další krok v tomto zbavování přirozenosti lékařského umění se uskutečňuje tam, kde jsou lékaři státem pověřeni k tomu, aby se soucitem pomáhali - při ukončení života (eutanázie). Jak by asi vypadal svět, kdyby nějaký nerozvážený „odborník“ na výpočet lidského utrpení hodinu po ukřížování přistoupil k Ježíši a podal mu dávku jedu.*

V roce 1968 byl doktor Nathanson jedním ze zakladatelů „National Abortion Rights Action League“ (NARAL - národní liga boje za právo na potrat), která měla uskutečnit legalizaci potratů v USA. Po její legalizaci, v roce 1970, ve státě New York získává nominaci na ředitele největší potratářské kliniky na světě. Přiznává se k zodpovědnosti za 75 tisíc potratů. V jednom z článků nazvaném „Vyznání ex-potratáře“, který napsal těsně před svým obrácením Nathanson popsal taktiku, kterou použil on i jeho kolegové

z NARAL, aby prolomili všechny zákony omezující potraty v USA a na celém světě. Musíme mít na mysli, že v 60. letech byla většina Američanů proti potratům. V průběhu pěti let, díky intenzivní reklamní kampani „specialisté“ z NARAL přesvědčili Nejvyšší soud Spojených států a ten v roce 1973 vydal rozhodnutí o legalizaci potratů na požádání a bez omezení až do devátého měsíce těhotenství.

Jak jsme to udělali? Důležité je pochopit taktiku, kterou jsme použili, protože je dále používána v západních státech k další liberalizaci interrupčního zákona.

Prvním prvkem úspěšnosti jejich taktiky bylo přesvědčení médií, že souhlas s interrupcí je projevem osvíceného liberalismu. Věděli, že kdyby udělali průzkum veřejného mínění, prohráli by na celé čáře. A proto si vyráběli statistické údaje podložené vymyšlenými průzkumy. Informovali média, že podle nejnovějších průzkumů 60 % Američanů s potraty souhlasí. Předkládali jako pravdivé informace, že v důsledku nelegálních interrupcí umírá každým rokem 10 tisíc žen, zatímco skutečné číslo bylo 200 až 250. Dokazovali, že v USA v průběhu jednoho roku byl 1 mil. žen na nelegálním potratu. Zatímco skutečně jich bylo provedeno kolem 100 tisíc. Stálé opakování velikých lží ve veřejných sdělovacích prostředcích přesvědčuje posluchače. Taková propagační akce byla velmi účinná. V průběhu 5 let se podařilo přesvědčit většinu společnosti, že je potřeba interrupci co nejrychleji zlegalizovat.

Druhým prvkem jejich taktiky byla tzv. hra katolickou kartou. Stále napadali katolickou církev a její „zpátečnické“ názory a přitom představovali církevní představené jako pokrytce, kteří jsou proti potratům jen proto, aby omezili svobodu volby. Tento motiv byl stále opakován. Sdělovací prostředky krmili různými lži, takovými jako: *Všichni víme, že odpůrci potratů jsou pouze duchovní, avšak ostatní katolíci ve zdrucující většině jsou pro.*

Třetím způsobem působení bylo podporování věrohodnosti propagační akce blokováním informací o vědeckých důvodech svědčících o tom, že

Malý člověk - 5. měsíc života (foto: A. Zachwieja)

lidský život se začíná od okamžiku početí. *Tvrdili jsme, že věda nikdy nebude schopna to objasnit, protože to neleží v její kompetenci, ale v kompetenci filozofie a teologie. Byla to velká lež, protože fitologie (věda o počátku lidského života) představuje neoddiskutovatelné důvody, že život člověka se začíná v okamžiku početí a tedy potřebuje stejnou ochranu jako každý jiný lidský tvor.*

Když se dnes vracím, píše Nathanson, o 25 let zpět k té odporné hře, jež se odehrávala mezi těly těhotných žen a jejich zabíjenými dětmi, překvapuje mě absolutní nedostatek kriticismu vůči cíli, jež jsme si vytyčili, úplná morální i duchovní prázdnota a naše nezpochybnitelné přesvědčení o vysoké morální úrovni našich skutků. A přece to, co jsme dělali, bylo prostě podlé! Proč jsme si nedokázali všimnout této nesprávné a falešné etiky, spojení evidentní chtivosti s motivací zbavenou vyšších citů; beznadějně hlouposti samotného předsevzetí s otupěním zúčastněných lidí; všech etických ukazatelů s nemorálností samotného činu?!

(dokončení příště)

Potratů bude ubývat postupně

Rozhovor s poslancem KDU-ČSL Jiřím Karasem k jeho návrhu novely interrupčního zákona, podle níž má být zkrácen termín pro povolení interrupce z 12 na 8 týdnů a mělo by být přihlíženo také ke stanovisku otce.

Jste pro zákaz interrupcí?

„Ano, protože systematické usmrcování počatých dětí je v příkrém rozporu se základním lidským právem - právem na život. Přitom je mi jasné, že není možné jednou novelou zákona napravit lety pokřivené chápání velké části veřejnosti. Proto navrhuji zatím jen dílčí zpřísnění podmínek pro interrupci. Umělých potratů bude ubývat postupně, zároveň s proměnou vědomí společnosti. Současně s osvětou bude nutné usilovat o zlepšování sociálních podmínek pro přijetí každého počatého dítěte. To znamená například stavět byty pro mladé rodiny a nenechat vícedětné rodiny strádat. Také mnou navržená legislativní úprava může mít potřebný osvětový a výchovný efekt. Musíme jasně říci: s počatým dítětem nelze zacházet jako s bolavým zubem.“

Je legitimní nutit ženu donosit nechtěné dítě?

„Ženu nikdo nenutí počít a následně porodit nechtěné dítě. Pokud ale svým jednáním připustí početí dítěte, má i odpovědnost se o něj postarat. Slovo nechtěné nic nemění na tom, že jde o nového člověka. Nechoťným se dítě může stát i po porodu, a přesto ho nenecháme na žádost rodičů zabít. Jeden starý lékař mi řekl: za své praxe jsem rozmluvil potrat stovkám žen. Ani jedna mi za to nepřišla vynadát. Ale poděkovat ano.“

Lze hájit práva nenarozeného dítěte bez toho, aniž by byla krácena práva jeho matky?

„V mnoha lidských vztazích dochází ke kolizi vzájemných práv. Jsou to ovšem práva různé síly. Právo na život je nesouměřitelné s právy ostatními. Samozřejmě, že pokud bude matka ohrožena na životě, pak bude třeba rozhodnout, či právo na život má přednost. Ale stavět právo na život proti právu na usmrcení - to prostě není lidské.“

Jste pro zavedení obdoby „socialistických interrupčních komisí“? Kdo by v nich zasedal?

„Rozhodně nejsem pro zavádění obdoby socialistických interrupčních komisí, ale pro síť poraden, které ženám, nepřipraveným na těhotenství, všestranně pomohou. Za prvé je seznámit s podstatou a důsledky umělého potratu, včetně dopadů na fyzické zdraví, psychiku a svědomí. Za druhé jim nabídnou veškerou pomoc po dobu těhotenství i po porodu dítěte. A konečně je seznámit i s možnostmi anonymního porodu a adopce. Pár takových poraden už funguje v nevládním sektoru, teď jde jen o to, aby žena, uvažující o potratu, takovou poradnu skutečně navštívila.“

Nevedl by zákon zakazující potraty k „potratové turistice“ či odkládání dětí?

„V Polsku platí takřka úplný zákaz potratů, a přesto okolní země nezaregistrovaly nápad-

ně zvýšenou potratovou turistiku. Nelegální potraty samozřejmě existují, stejně jako jiné porušování zákonů, ale vzhledem k sledovatelným postabortionním komplikacím jde o méně významný problém. V Polsku také nestoupil počet odložených a týraných dětí, dokonce se mírně snížil počet dětí v kojeneckých ústavech. U nás vzhledem k platnému potratovému zákonu jsou vlastně samé tzv. chtěné děti a přesto se od roku 1989 počet týraných dětí zvýšil téměř o 300 procent!“

Je znásilnění, při které dojde k počertí dítěte, důvodem pro potrat?

„Skutečnost, že život člověka vznikl za těchto extrémních okolností, jistě není pěkná, ale nemůže ospravedlnit jeho zabití. V každém případě jde o okrajový zjev, protože

např. v r. 1999 bylo znásilněno přibližně 650 žen, na což statisticky připadá 10 otěhotnění. A těchto 10 případů představuje pouhé 0,02 promile u nás provedených potratů. Přesto se právě tohoto extrému zneužívá ke hře na city občanů, kteří nemají dost informací.“

Proč sílí hlasy proti potratům, když se v posledním desetiletí jejich počet v ČR radikálně snížil?

„Myslím, že 40 tisíc dětí zabitých ročně při potratech není malé, ale obrovské číslo. Představte si tolik dětí na louce. Kromě toho následkem dlouholeté genocidy nenarozených začíná česká populace vymírat. Ročně nás zatím ubývá 20 tisíc, to se vám zdá málo?“

Otázky kladl F. Peroutka

Tvůj dopis

V současné době probíhá v médiích debata o návrhu novely interrupčního zákona. Návrh novely obsahuje zkrácení doby těhotenství, kdy je možné potrat provést, z 12 na 8 týdnů, dále k provedení potratu se požaduje souhlasné vyjádření otce dítěte (v novelizovaném znění se nevyžaduje) a v případě, že některý z rodičů je nezletilý, vyžaduje se ještě souhlas jeho zákonných zástupců (v novelizovaném znění se vyžaduje jen od zákonných zástupců nezletilé matky do 16 let).

Tento návrh ve srovnání s požadavky katolické morálky, kdy potrat může být ospravedlnitelný jen v případě, že stojí život proti životu tedy život matky proti životu dítěte, není jistě dokonalý, obsahuje i další vady, ale z druhé strany je to krok k záchraně alespoň některých nevinných životů a ke zlepšení právního stavu v této věci v naší zemi.

Žel, i takovéto mírné zpřísnění má mnoho odpůrců, kteří by nejraději viděli zákon „potrat na přání“, avšak je to cesta spravedlnosti a zodpovědnosti?

Nejmladší občané našeho státu, ti ještě nenarození, o své neodvolatelné právo na život nemohou bojovat. O to větší zodpovědnost padá na nás ostatní, kteří můžeme pro jejich obranu něco podniknout. V demokratickém státě má každý právo vyjádřit svůj názor a odvažují se říci, že v tak důležité věci už to není jen právo ale morální povinnost.

Pokud tedy máte alespoň trochu možnost, prosím Vás, abyste psali politickým představitelům v Poslanecké sněmovně. Není potřeba psát dlouhé dopisy, ale vyjádřit alespoň krátkou podporu této snaze snížit počet potratů a zpřísnit naši legislativu, která je jednou z nejliberálnějších na světě.

Bohdan Heczko

Adresa pro zaslání dopisů:

předseda KDU-ČSL
JUDr. Cyril Svoboda
PSP ČR
Sněmovní 4
110 00 Praha 1

a kopii dopisu zároveň adresovat na:

Poslanecký klub KDU-ČSL
Ing. Jan Kasal
PSP ČR
Sněmovní 4
110 00 Praha 1

Předseda Čtyřkoalice
JUDr. Karel Kühnl
PSP ČR
Sněmovní 4
110 00 Praha 1

Potom je dovolena vražda nás všech...

Před šedesáti lety, v srpnu a září 1941, upozornil na sebe statečný biskup v německém Muensteru Klemens von Galen odvážným kázáním proti eutanázii, kterou praktikoval hitlerovský režim jako první na světě. Argumenty tohoto biskupa, později kardinála, jsou aktuální i dnes, kdy svět, jak se zdá, již zapomněl na to, že právě zločinný nacismus byl neslavným průkopníkem této „vymoženosti“, nedávno uzákoněné v Holandsku, po jejíž legalizaci volá mnoho vlivných lidí. Z Galenova kázání vyjímáme:

„...počítá se s tím, že ubozí bezbranní nemocní v kratším nebo delším čase budou usmrceni, neboť podle úsudku jakéhosi úřadu, jakési komise, se stal jejich život 'nedůstojným', protože jsou podle těchto dobrozdání 'neproduktivní'. Ty i já máme tedy právo žít pouze tak dlouho, dokud jsme 'produktivní', dokud jsme od jiných jako produktivní uznáváni? Když se dovolí a uzákoní, že tzv. neproduktivní člověk může být usmrcen, potom běda nám všem, až budeme staří a slabí! Když lze neproduktivní lidi zabíjet, potom

běda invalidům, kteří v produktivním procesu nasadili svoji sílu a obětovali své zdravé kosti. Když je dovoleno neproduktivního člověka násilím odstranit, potom běda našim vojákům, až se vrátí do vlasti jako těžce zranění a mrzáci. Když se jednou odsouhlasí, že lidé mají právo neproduktivní bližní zabíjet - byť by to byli jen ubozí a bezbranní duševně nemocní - potom je dovolena vražda všech neproduktivních lidí, všech nevléčitelně nemocných, invalidů práce a války, nás všech, až zestárneme a zeslábneme, a tím se staneme neproduktivní.“

Argumenty biskupa Galena mají svou platnost i dnes s menší obměnou. Eutanázii je možno provádět tzv. „na přání pacienta“. Víme ale, jak snadno lze tzv. „souhlas“ od bezbranných nevléčitelně nemocných získat. Je-li jednou dovoleno legálně zabít kteréhokoliv člověka (snad s jedinou výjimkou těžkých kriminálních zločinců - a i to je sporné), otevírá se cesta k legálnímu usmrcení nás všech. Biskup Galen měl stoprocentní pravdu.

R. Malý

Pravda je pouze jedna

I když ne všichni pravdu milují, přesto ona jediná může být základem trvalého štěstí.

Pravda je jedna. Tuto skutečnost známe, avšak v praktickém životě nejednou jednáme tak, jako by „ne“ i „ano“ v téže věci mohlo být pravdou. Není těžké zakusit na sobě samém, že někdy jednáme ve shodě s vírou v Boží Prozřetelnost s našimi životy; v jiném pak případě se příliš trápíme, jako by Boží Prozřetelnost neexistovala. Avšak buď Boží Prozřetelnost je nebo není. Podobně například je pravdou, že já tato slova nyní píši, a ty, drahý Čtenáři, je čteš. Vůči tomu nemůže být pravdivé tvrzení opačné, že já jsem to nepsal anebo že ty jsi to nečetl. Neboť „ano“ i „ne“ v téže věci nemůže zároveň být pravdou. Protože pravda je pouze jedna.

Pravda je také silná. Kdyby někdo chtěl odporovat a tvrdit, že ani já jsem nepsal ani tys nečetl, potom se pravda nezmění, ale odpůrce klopýtne, zmýlí se. A i kdyby takových odpůrců bylo mnoho, síla pravdy neutrpí žádnou škodu. I kdyby všichni lidé na celém světě tvrdili, psali, točili filmy a přísahali, a to v průběhu celých století, že ani já jsem tyto řádky nepsal, ani tys je nečetl, potom ani to všechno není s to uštípnu ze žuly pravdy, že já jsem psal, tys četl. A dokonce ani Pán Bůh žádným zázrakem neanuluje a ani anulovat nemůže pravdu, neboť On je právě Pravdou skutečnou. Hle, jaká moc pravdy! Moc vskutku nekonečná, Boží.

Sv. Maxmilián Kolbe (Rycerz Niepokalanej 1940 / 41)

Kříž z kostelíka sv. Damiána (3/3)

V bazilice sv. Kláry v Assisi, v prostorné boční kapli je přechováván monumentální kříž, který se dříve nacházel v kostele sv. Damiána. V následující části se seznámíme s ikonografickými postavami: Ježíšovou matkou, apoštolem Janem, Marií Magdalskou a římským setníkem.

Osoby pod rameny kříže

Pod rameny kříže se nachází pět osob, svědků umučení Páně. Po pravé Ježíšově straně stojí Maria, Jeho Matka a Jan, milovaný učedník. „U Ježíšova kříže stála Jeho Matka, přibuzná Jeho Matky Marie Kleofášova a Marie Magdalská“ (Jan 19,25).

Maria stojí u kříže rovně, nehybně, jako by ztuhla v bolesti. Levou ruku drží u tváře na znamení utrpení. Takto se uskutečňuje proroctví vyřčené starým Simeonem: „A tvou vlastní duši pronikne meč“ (Lk 2,35). Toto gesto levé ruky není v umění novinkou. Již v 10. století fresky v Kapadocii znázorňují Marii a Jana právě s takovým gestem bolesti. Maria je žena utrpení, která jako matka má účast na vykupitelském utrpení Ježíšově. U kříže znovu obnovuje svoje „fiat“ (ať se stane).

Více: zde Její souhlas nalézá své naplnění. Můžeme říci, že zalkouší porodní bolesti. U dřeva kříže „rodí“ Syna, přivádí Ho na svět, aby ten v Ježíši nalezl život v plnosti, život věčný. Skrze své mateřské utrpení se účastní spasilného utrpení svého Syna a přičiňuje se k obětování lidstvu „prvního z mnoha bratří“ (Řím 8,29). Teolog z 12. stol. Rupert z Deutz rozvíjí tuto myšlenku Mariina porodu u kříže: „Tato žena neměla bolesti při porodu, ale právě nyní u kříže trpí, nese svůj zármutek, neboť přišla Její hodina, ve které počala z Ducha Svatého, ve které se naplnily dny Jejího těhotenství, ve které se Bůh stal člověkem. Když tato hodina přejde, nebude už pamatovat na svoji bolest pro radost, že

na svět přišel člověk (srv. Jan 16, 21). Bude On nazván novým člověkem a obdrží království na celém světě.“ Toto Mariino mateřství v Božím plánu spásy trvá neustále, od okamžiku souhlasu, který vyjádřila při zvěstování a který věrně zachovala u kříže, až do naplnění se spásy na konci věků. „Ve své mateřské lásce se stará o bratry svého Syna, kteří dosud putují na zemi a ocitají se v nebezpečích a nesnázích“ (Lumen gentium, 62).

Maria, Ježíšova Matka, pod křížem ukazuje nové duchovní mateřství. Je Matkou věřících. Hluboký smysl obsahují věty: „Ženo, to je tvůj syn,“ a „toto je tvá Matka.“ V jediném přítomném učedníkovi se Maria stává Matkou všech lidí.

U kříže spolu s Marií stojí Jan, milovaný Ježíšův učedník. Zaujímá významné místo, což napovídá, že sehrává důležitou roli. Reprezentuje věřící, kteří se věrně drží Ježíšových příkázání. Takže je miluje On i Otec. „Kdo mne miluje, bude zachovávat mé slovo a můj Otec ho bude milovat a přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek“ (Jan 14,23; srv. 15,13-15; 1 J 2,5). Více: učedník Jan je symbolem věřícího obrozeného z vody křtu a mocí Ducha. Proto může vejít do Království nebeského: „Jestliže se nenarodí někdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do Božího království“ (Jan 3,5). Díky Ježíšově smrti a daru Ducha Svatého učedník Jan a spolu s ním všichni věřící mohou vstoupit do nového života. Maria, Matka Ježíše, má

Ježíšova Matka a sv. apoštol Jan

účast v tomto obroditelském činu Ježíše. S Janem Ji spojují hluboké svazky. Její zrak padá na něho. Stojí vedle Jana. Podobně jako dříve vydala na svět Syna, aby se stal prvorozeným mezi zemřelými, tak nyní má s ním účast v novém narození lidstva v osobě učedníka Jana. Takové je tajemství Její mateřské plodnosti.

Po levé Ježíšově straně, díky nápisům, můžeme rozlišit dva první svědky zmrtevýchvstání: Marii Magdalenu nebo Marii z Magdaly a Marii, manželku Kleofášovu (srv. Jan 19, 25), a také římského setníka, který rukou potvrzuje Božství Ježíšovo: „*To byl opravdu syn Boží*“ (Mt 27, 54). Nad levým ramenem setníkovým můžeme zpozorovat malou postavu. Podle jedné z hypotéz se jedná o setníkovu dítě uzdravené Ježíšem (srv. Jan 4, 46 a následující verše) a obrácené na víru s celou rodinou. Podle jiné teorie tato malá osoba může reprezentovat dav. Viditelné překrývající se obloučky jako by potvrzovaly tuto možnost. V tomto případě by to byl dav přítomný v okamžiku ukřižování, který se připojil k setníkovu vyznání víry.

Můžeme si všimnout analogie mezi postavami umístěnými po pravé i levé straně Ježíše. Pozorujeme podobnost mezi Marií a Janem a dvojicí jiných Marií. Marie Magdaléna, podobně jako Matka Ježíše, si přidržuje levou rukou podbradek na znamení velké bolesti, její obličej má podobné rysy a - podobně jako Maria se dívá na Jana - hledí na Marii, manželku Kleofášovu. Tato Marie, matka Jakobova, má totožné rysy s Janovými: stejný podbradek, stejný nos, stejná ústa a její zrak, jenž má stejné rysy jako Janův, je nasměrován k Ježíši. Evangelium sv. Lukáše (8,1-3) zaznamenává přítomnost Marie Magdalény ve společenství učedníků. Tato žena, osvobozená od sedmi zlých duchů, se

starala o materiální zajištění učedníků a Mistra v době Jeho apoštolské činnosti. Byla ve skupině žen, jež šly za Mistrem při Jeho apoštolování. Tak jako Jan se stala učednicí Ježíšovou. Byla přítomna při Jeho umučení a smrti a také svědčila o Jeho zmrtevýchvstání.

Umělec kříže ze sv. Damiána potvrzuje, že Marie Magdaléna zakusila pod křížem mateřské utrpení, stejně jako trpěla Maria. Skutečně, svou levou rukou přitisknutou k tváři koná stejné gesto jako Ona.

Marie Magdaléna, jak naznačuje ikonopisec, přivádí na svět jinou Marii, matku Jakobovu. Ta, stejným způsobem jako Jan, se dívá k Ježíši. Skrze Něho, jenž na kříži kontemplanuje Otce, je uvedena ve spojení s Otcem: „*Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne. Nyní Ho už znáte a viděli jste Ho*“ (Jan 14, 6-7).

Marie Magdaléna je také první ohlašovatelkou pravdy o zmrtevýchvstání Páně. Závěr Markova evangelia obsahuje zmínku o jejím setkání se Zmrtevýchvstalým. Ta má nepochybně velký význam pro víru prvního křesťanského společenství. „*Po svém zmrtevýchvstání ráno první den v týdnu se Ježíš zjevil nejdříve Marii Magdalské. Ona šla a oznámila to těm, kdo bývali s Ním, ale teď truchlili a plakali*“ (srv. Mk 16, 9-10). Podle této události obdržela Marie Magdalská v prvotní křesťanské tradici vznešený titul *apostola apostolorum* (apoštolka apoštolů). Díky svému svědectví mezi apoštoly, ještě před sesláním Ducha Svatého, byla první misionářkou. Díky zjevení zmrtevýchvstalého Ježíše, kterého se jí dostalo, rodila k víře apoštoly, znovu jim vrátila víru. Svou prostou a zároveň milující vírou má i ona účast na přivedení Krista na svět a přičinila se k hlásání Radostné zvěsti.

Marie Magdaléna,
Marie Kleofášová a setník

foto: BB

Dne 28. července 2001 byl vysvěcen na kněze náš spolubratr MUDr. Bogdan Maria Sikora. O. Bogdan v letech 1973-79 vystudoval medicínu a pracoval v Českém Těšíně jako lékař na interním oddělení. Později do roku 1994 působil v Karlově Studánce. Od roku 1995 je členem řádu minoritů.

Otče Bogdane, tolik let jste sloužil lidem jako lékař, co vás přimělo k tomu, abyste toto povolání opustil a šel studovat na kněze?

Bylo to několik okolností. Jednou z nich bylo Boží volání, které se projevovalo v touze po něčem, co nepomíjí. Když člověk slouží jako lékař, tak zjišťuje, že lidský fyzický život je konečný. Lékař pomáhá lidem, mnozí se uzdraví, ale nakonec smrt ukončí život každého. A zde jsem si uvědomoval omezenost medicíny. Naproti tomu Bůh nám říká, že lidská duše je nesmrtelná. Dále, mnoho nemocí pochází z toho, že nemocná může být také lidská duše. Uvědomoval jsem si, že léčit duši je mnohem důležitější, než jen tělo a často skrze uzdravení duše přichází také uzdravení těla. Kněží sice nejsou přímo lékaři duše, ale přivádějí ostatní ke Kristu, který je uzdravuje.

Jak jste poznal, že máte být knězem právě vy?

Je to vlastně otázka každého povolání, naučit se poznávat, co od nás Bůh žádá. Ke každému

člověku Bůh promlouvá, a to různými způsoby. Promlouvá skrze Písmo svaté, skrze různé životní události, promlouvá k duši. Já jsem na jedné straně cítil touhu po službě lidem, ale na druhé straně v samotné medicíně, jak už jsem řekl, jsem nenacházel uspokojení. V té době mi můj zpovědník nabídl, abych začal studovat na kněze. Bylo to ještě v době totality, a tak jsem měl takovou představu, že budu tajným knězem - budu sloužit normálně jako lékař a mimo to pak jako kněz. Avšak se zahájením studií jsem trochu otálel, až nás zastihla revoluce a změna poměrů. Moje původní představa se rozplynula.

Nyní se mi nabízela možnost studovat normálně na denním studiu v semináři, což by v době totality pro mě nebylo možné, ale nechtěl jsem zahodit léta studií a medicínskou praxi. Navíc i jako lékař jsem mohl přivádět mé pacienty k víře v Boha. Nevěděl jsem, co mám dělat. A tak jsem to své dilema, zda opustit medicínu pro

kněžství nebo ne, předložil Matce Boží: „Ty nejlépe víš, co je pro mne prospěšnější, tak Tě prosím, vezmi můj život do svých neposkvrněných rukou a něco z něho udělej. Já nevím, co mám dělat.“ Během týdne k nám do Karlové Studánky přišel kněz P. Josef Petrák, který mne velmi oslovil svým západem pro Maxmiliána Kolbeho a pro Neposkvrněnou. Myslím, že to byla odpověď na mou modlitbu. Pak jsem stál u zrodu časopisu IMMACULATA a práce na něm mě přivedla do kláštera minoritů v Brně, kde jsem pobýval asi rok. Připomněl jsem si, jak jsem kdysi, asi před 15 lety, četl knížku o sv. Františkovi, která mne tehdy velmi nadchla a zvažoval jsem, že bych vstoupil do jeho řádu, ale tehdy nebyly možnosti, protože řády byly komunistickým režimem zakázány a já jsem žádného františkána neznal. Nyní po kontaktu s minority jsem si to dal do souvislosti a uvědomil si, jak je Bůh veliký, že mi nyní dává možnost naplnit dávné přání. Požádal jsem o přijetí a vstoupil do řádu, vystudoval teologii a nyní jsem knězem.

Jak to vypadalo s vaší vírou v dětství a době dospívání?

Pocházím z rodiny, kde maminka byla katolička a tatínek evangelík. Atmosféra víry doma sice panovala, ale musím říci, že maminka mě modlit se neučila. Modlit jsem se naučil tak, že jsem si asi v sedmi letech vzal modlitební knížku a tam našel modlitby Otče náš a Zdravas, které jsem se začal modlit sám a k nim připojoval modlitbu vlastními slovy za rodiče. Od té doby jsem modlitbu neopustil a vždy jsem se snažil o život v Boží přítomnosti. Při uvolnění politické situace v roce 1968 jsem také začal chodit na náboženství a připravil se na první svatě přijímání.

A neobjevily se nikdy pochybnosti, zda ten Pán Bůh je nebo není...?

Pochybnosti se samozřejmě objevovaly, ale ne takové, že by mi to vzalo víru. Spíše jsem uvažoval vlastním rozumem, jaký Pán Bůh vlastně je. Na druhé straně jsem v období dospívání hledal také to, co často hledají mladí lidé - různé radovánky, takže jsem žil hodně světským, povrchním životem. Ani do kostela jsem nechodíval

pravidelně, ale nikdy jsem se nepřestal modlit a věřit v Boha.

A kdy nastalo prohloubení života?

Bylo to na studiích medicíny, když jsem pozoroval, jak je lidská buňka důmyslně zkonstruována. Dále jsem si všímal, že ta, dalo by se říci, dokonalá buňka a celý organismus také umírá, což se mne hluboce dotýkalo a přivádělo na myšlenku, že tady ten život netrvá navěky, a proto by neměl žádný smysl, kdyby neexistoval Bůh a život věčný.

Důležitým okamžikem bylo, když jsem začal pracovat už jako lékař, že se mě jeden pacient, byl to adventista, zeptal, zda nechci Bibli. Já jsem žádnou Bibli neměl, tak jsem ji od něho přijal a začal číst.

Až tehdy?

Ano, až tehdy. Teprve při četbě Písma svatého jsem si začal uvědomovat, jaká je skutečná vůle Boží, a taky jsem změnil podle toho způsob života. Dalo by se říci, že jsem prožil takové své obrácení.

Takže jste zaměřil život na Boha a nakonec jste se stal knězem. Mnohý z mladých čtenářů si nyní možná řekne: „Ano, když já tedy uvěřím v Pána Boha, tak se budu muset stát knězem nebo jít do kláštera, a to nechci!“ Co byste na to mladým lidem odpověděl?

Řekl bych, že Bůh je láska a každého stvořil jako prototyp. To znamená, že každý je jiný a každého Bůh povolává na jinou životní dráhu. Takže jsou lidé povolání k manželství a jsou lidé povolání ke kněžství či zasvěcenému životu.

Je tedy velmi důležité, ptát se Boha: „Jaký máš se mnou plán?“ Protože, když se člověk ve svém rozhodování nespolehá na Pána Boha, tak se s největší pravděpodobností splete. A tak se může stát, že někdo, kdo je povolán pro život v manželství, se rozhodne pro zasvěcený život, ale nenachází v něm naplnění; stejně tak někdo povoláný ke kněžství se rozhodne pro manželství a opět nenachází naplnění; bez spolupráce se Stvořitelem člověk nemůže prožít plnost života.

Myslím, že to je chyba mnohých mladých lidí, že se Boha neptají. Myslí si, že oni vědí lépe než Bůh, co je pro ně prospěšnější, ale to je veliký omyl. Protože Bůh, který je všev-

doucí, vidí na konec našich dnů, a jako milující Otec nás chce udělat šťastnými na této zemi i na věčnosti a k uskutečnění povolání dává potřebné dary, síly a milosti...

Od roku 1995 jste členem minoritského řádu. Neměl jste nikdy pochybnost, že jste se spletl?

Pochybností doprovázejí každého člověka, který žije z víry. Když se objevily pochybnosti, tak jsem začal zpětně uvažovat o cestě, kterou mě Bůh vedl, a co již pro mě udělal, a z toho jsem opět získával tu jistotu, že je to to správné místo pro mne.

Jak vaše rozhodnutí přijali vaši bývalí kolegové v medicíně a pacienti?

Všichni byli překvapeni. Někteří více, jiní méně. S postupem doby se dá říct, že všichni mé rozhodnutí akceptují. Vzpomínám si na jednoho z mých kolegů ze studií, který byl mým rozhodnutím přímo šokován a naznačoval mi, že jsem se asi zbláznil. Ale velmi mě potěšilo, že přijal pozvání na mou primiční mši svatou a potom z rozhovoru vyplynulo, že mé rozhodnutí přijal.

Na primičních obrázcích stojí vedle vašeho jména ještě jméno Maria. Proč zrovna toto jméno?

Je to z úcty k Matce Boží, neboť si uvědomuji její důležitou roli v dějinách celého lidstva, ale i v mých osobních dějinách. Mohu říct, že je to ta nejlepší Matka, která o nás pečuje a stále nás přivádí ke svému Synu. Chtěl bych být vždy rytířem hodným Jejího jména. Její jméno jsem přijal v den svého zasvěcení Matce Boží v Rytířstvu Neposkvrněné.

O. Bogdan v novicátě...

Chtěl byste něco vzkázat čtenářům Immaculaty?

Hlavně bych chtěl všem čtenářům Immaculaty poděkovat za to, že jsou věrni tomuto dílu, mám na mysli jak Rytířstvo Neposkvrněné, tak samotný časopis, který si Panna Maria založila a vede. Budu všem vyprošovat potřebné milosti u oltáře Páně.

Děkujeme za rozhovor.

rozmlouval B. Heczko

Modlitba za kněze

Nejmilejší Ježíši, příteli kněží, sešli každodenně všem kněžím sedmero darů Ducha Svatého, aby byli všem všechno v životě i ve smrti. Uděl jim dar trpělivosti k malým, soustrasti k nemocným, pokory k chudým, odvahy proti nepřátelům své svaté Církve. Učiň je neúnavnými v učení, ochotnými k udělování svátostí pokání, štědrými v rozdávání sv. přijímání. Nechť jsou neohrožení proti peklu a všem jeho stoupencům, zato však posly míru všem, kteří jsou dobré vůle. Kam se ubírají, doprovázej je tvé požehnání, kde dlí, zavítej mír. Komu žehnají, ten budiž i tebou žehnan. Učiň je apoštoly, učiň je světci. Amen. Pane Ježíši, rozmnož počet kněží své Církve.

Pius X., 1912

Nekritizujme své kněze

Často se nařiká nad nedostatkem kněží, ale často se také kněží kritizují. Jeden za to, že chodí pozdě, druhý za dlouhá kázání, další za svou „přísnost“, jiný za to nebo ono. Říká se však, že máme tolik kněží, kolik si jich vymodlíme, a takové kněze, jaké si zasloužíme.

Kým je pro nás kněz, jak se na něj díváme?

Je to člověk povoláný Bohem, vybraný z nás. Člověk, který se musí potýkat se slabostmi našimi i svými. Jako se na světě nenajdou dva stejní lidé, nejsou ani dva stejní kněží. Každý má své, své dary, nadání, zaměření, své dobré vlastnosti i slabosti a chyby, se kterými musí bojovat. Každý z nich ve své době uslyšel hlas Božího volání a musel se, mnohdy těžce, rozhodovat. Opustit svou rodinu, kariéru, smířit se s tím, že nikdy nebude mít ženu, vlastní děti. Vystudovat náročnou vysokou školu a počítat s tím, že nebude mít svůj stálý domov. Půjde vždy tam, kam ho pošle představený, do zapadlé vesničky nebo rušného velkoměsta. Musí počítat s tím, že bude perzekuován, pronásledován, vězněn, jak se tomu v nedávné době dělo a mnohde ve světě stále ještě děje... Že bude zesměšňován, pohrdán a bude snižována jeho důstojnost. Vždyť útoky proti Církvi jsou velmi časté a kněží stojí v první řadě, v první linii. Říkají lidem pravdu, kterou svět nechce přijmout. Ale kdo jiný než kněz má lidem pravdu říci? Při nějakém zaváhání bývají vláčeni bulvárním tiskem jako kdovíjaká atrakce.

Jak by asi dopadla anketa s tímto úkolem: Seřadte podle vás 10 nejdůležitějších povolání (lékař, vědec, technik, umělec...). Na jakém místě a zda vůbec by se v takové anketě - „hitparádě profesí“ - umístil kněz? A přece: Může někdo nahradit kněze?

Kněz je člověk, který přes svou lidskou nedokonalost a slabost vzal na sebe těžké poslání, úkol: Přinášet lidem Krista, jeho evangelium. Je naším duchovním otcem, vůdcem, vychovatelem, prostředníkem mezi námi a Bohem, stojí na místě Ježíše Krista.

Když jako člověk má své slabosti a chyby, má také od Krista duchovní moc.

Když při mši svaté pronáší slova proměnění, stává se z chleba a vína skutečně Tělo a Krev Ježíše Krista.

Když křtí nebo ve svátosti smíření udílí rozhořešení, tak jeho prostřednictvím Bůh opravdu odpoustí hříchy. Když žehná, svolává Boží požehnání.

V tom a nejen v tom nemůže kněze nikdo nahradit. Budme vděční, že je máme, nepoukazujme na jejich lidské chyby a zbytečně je nekritizujme. Naopak, snažme se jim pomáhat, spolupracovat s nimi, být jim oporou. A poslouchejme je. Respektujme, i když s nimi ve všem nemusíme vždy souhlasit.

Vždyť i kněz, bráno čistě lidsky, když za ním zapadnou dveře fary, zůstává sám, sám s radostmi i smutkem, se svými starostmi, obtížemi, bolestmi i nemocí...

Kněz má velkou zodpovědnost, mnoho práce. Mimo všech duchovních aktivit má mnoho administrativní práce. Staří kněží, místo aby si v klidu užívali důchodu, zůstávají ve svých farách, dokud to jde. Vědí, že za ně není náhrada, že po nich zůstane neobsazená farnost. Mladší mají zase, mimo jiné, na starosti tolik farností, že je všechny stěží stačí objet. A při nejlepší vůli nemohou být na více místech najednou.

A modleme se za kněze. Pamatujme na pravidlo, kterým jsme tuto úvahu začali: „Budeme mít tolik kněží a takové kněze, jaké si vymodlíme, jaké si zasloužíme.“

Nedívejme se na ně příliš kriticky, spatra. Pamatujme, že „poklad víry máme v nádobě hliněné.“ I kdyby nádoba byla oprýskaná nebo prasklá, přec v sobě skrývá poklad nedozírné ceny. Nebo, budou-li mít v nějakém obchodě vzácné kvalitní zboží, které chci koupit, nebude mi vadit, že mi je prodá škaredá a mračící se prodavačka.

Dívejme se tedy na kněze jako na nositele Boží moci, kteří nám mohou zprostředkovat mnoho duchovních milostí.

Budeme-li se na kněze takto dívat, takto k nim přistupovat, budeme mnoha milostmi opravdu obdařeni.

Roman Tomek, Horní Kounice

Otče, dobře jste mi poradil s tou hřebenovkou do Nízkých Tater. Stálo nás to s Igorem mnoho námahy, ale podařilo se nám dát dohromady patnáct lidí z našich společenství a kamarádů. Úplně super bylo, že se náš pan kaplan rozhodl jít s námi. Na začátku léta se

Byli jsme na hřebenovce

nám zdálo, že túra nebude možná, neboť dlouho bylo deštivé počasí, a tak jsme se rozhodli naplánovat výlet na srpen. V turistickém průvodci se Igor dočetl, že v srpnu bývá sice chladnější, ale zato ustálenější počasí a méně prší. Posháněli jsme si stany a spacáky, připravili jídlo. Dokonce i naši mi pomohli sehnat horolezecký vaříč, abychom si měli na čem uvařit čaj nebo polévku a ohřát konzervy.

Rozhodli jsme se začít túru v Donovalech, kam se od nás dobře cestuje. Přenocovali jsme v autokempinku a brzo ráno jsme se vydali na naše putování na Prašivou. Byl to skutečně pořádný výšlap. Asi třikrát jsem si už myslela, že budeme na vrcholu, ale nic, následovalo pouze další stoupání. Bylo pak nádherné, když na vrcholu, trochu v závětří, sloužil pro nás pan kaplan mši svatou.

Po cestě jsme s ním mnoho hovořili. Igor se zpočátku trochu zdráhal, ale na druhý den už byli s panem kaplanem kamarádi. Vedli dlouhou diskusi až do pozdního večera, kdy obloha potemněla a rozsvítily se na ní tisíce hvězd. I Igorovi kamarádi se zapojili do rozhovoru s panem kaplanem o všem možném, ale především mu kladli různé otázky na téma víry a on trpělivě vysvětloval. Když jsme stavěli stany, připravovali jídlo anebo když jsme si dělali zábavný program, byl jako jeden z nás. Samozřejmě, že jsme se ráno i večer spolu modlili a dával nám body k rozjímání, při němž jsem v tichu putovali dále.

Domů jsme se vrátili unavení, ale plní krásných zážitků z přírody. Naše společenství se upevnilo i náš vztah k panu kaplanovi. Otče, největší radost však mám z toho, že po prázdninách Igor z vlastní iniciativy navštívil pana kaplana a poprosil ho, aby ho připravil ke křtu. Ani si nedokážeš představit, jakou mám radost.

Sylvie, tvoje radost je i mojí radostí. Těším se z toho, že ses nepokoušela přivést Igora k víře násilím, ale snažila ses připravit mu cestu. I dnes zaznívá k mladým věřícím výzva sv. Jana Křtitele: „Připravte cestu Pánu, vyrovnajte mu stezky“ (Mk 1,3), především pro vaše vrstevníky, kteří nebyli vychováni ve víře a jsou poznamenaní mnohými předsudky.

Často si myslí, že věřící člověk se musí stále jen modlit a chodit do kostela, že se nemůže radovat ze života, protože musí konat sebezápor, přemáhat se a že jeho život je jaksi pochmurný. Proto se jim křesťanský život zdá zastaralý a pro mladého člověka nepřitažlivý.

Jsem rád, že jste se na hřebenovce ještě lépe spřátelili a ukázali jste, že být věřícím

člověkem znamená především být dobrým člověkem. Nemělo by se zapomenout na to, že milost předpokládá přirozenost. Sotva může být někdo dobrým křesťanem, když nejprve není dobrým člověkem. Být dobrým člověkem, to je a musí být snahou každého, ať už je věřící nebo ne. Tato snaha může dobře spojit lidi mezi sebou. Daleko lepší je, když se v tomto úsilí začnou lidé přímo předhánět, jak mi o tom vyprávěl jeden chlapec. Ještě když chodil na gymnázium měli vynikajícího třídního profesora. Zapálil je pro práci v dětském domově. Jiní spolužáci chodili navštěvovat staré lidi do domova důchodců a někteří dokonce chodili pomáhat starým a opuštěným lidem do jejich domovů. Uklízeli jim a pravidelně je navštěvovali. V této práci se přímo předbíhali v tom, kdo z nich vykoná více dobra a samozřejmě, kdo bude lépe studovat.

Jedné takové zvláštní skupince okolo třídního profesora to šlo obzvlášť velmi dobře. Po pádu komunismu zjistili, že to byli všechno věřící lidé. Chlapec, který mi to vyprávěl, je již také věřící, učí na gymnázium chemii a fyziku a snaží se být dobrým člověkem.

Sám Svatý otec Jan Pavel II. často hovoří, že cestou Církve je člověk. Úplně konkrétní historický člověk. Církve se připojuje k člověku, jako Kristus k emauzským učedníkům. Sdílí jejich lidské trápení a naděje, zjevuje jim svou lidskost, až ho oni sami pozvou do svého domu. Pozvou ho nejprve jako člověka, aby se jim on nakonec daroval jako Bohočlověk.

Děkuji Bohu za jeho působení v Igorovi i ve všech hledajících a za všechny mladé věřící, kteří se stávají cestou ke Kristu.

P. Ladislav Csontos

To bola tá pravá injekcia!

Ako lekár pracujem v meste S. už štyridsať rokov. V priebehu tohoto času som v dôvere k sprostredkujúcej sile Zázračnej medaily pomohol mnohým pacientom. Keď obväzujem zlomeninu alebo iné poranenie, prikladám do obväzu Zázračnú medailu s modlitbou, aby Panna Mária prispela k uzdraveniu pacienta. Pri dospelých a deťoch pripútaných na lôžko kladím Medailu pod ich vankúš.

Uvádzam aspoň jeden príklad z mnohých: Istý dôstojník si čistil služobnú pištoľ tak neopatrne, že vystrelila a guľka mu vletela do oblasti srdca. Práve som bol v pohotovostnej službe a keď som prišiel k ranenému, našiel som ho v bezvedomí. Vpredu na ľavej strane hrude som zistil malú mierne krvácajúcu ranu. Ťažko dýchal, tvár mu zbledla... Hneď sme zavolali záchranné auto. Medzitým som mu pripevnil Zázračnú medailu na náramok hodínok s vrúcnu prosbou k Svätej Panne, aby ranenému pomohla. V nemocnici ho rentgenovali a zistili veľký výron krvi. Pri punkcii jej vybrali pol litra.

Veľmi nás prekvapilo, že krvácanie sa úplne zastavilo a pripravovanú operáciu na chirurgii nemuseli vykonať. O dva týždne neskôr ma spomínaný dôstojník navštívil. Bol úplne zdravý. Povedal mi: „Pán doktor, v tej chvíli, keď ste mi dali tú injekciu do zápastia som sa lepšie cítil a mohol ľahšie dýchať.“ Táto správa ma veľmi potešila, ale hneď som mu musel vysvetliť, že jeho uzdravenie nastalo na príhovor Panny Márie Zázračnej medaily. To bola tá pravá injekcia!

Aj teraz, vo vysokom veku ďakujem svojej matke, že ma už ako mladíka oboznámila so Zázračnou medailou, s týmto veľkým pokladom.

K. M. Harrer, Erlebnisse mit der Wunderbaren Medaille heute, Heft 10

Domov u Matky

Kardinál Joachim Meisner, arcibiskup z Kolína na Rýnem, byl v sobotu 11. srpna hostem letošní hlavní pouti na obnoveném poutním místě Panny Marie Pomocné u Zlatých Hor (Maria Hilf).

Následujícího dne 12. srpna navštívil poutní místo Cvilín u Krnova, kde společně s ostravsko-opavským biskupem Františkem Lobkowiczem, stejně jako i předcházejícího dne, celebrou slavnostní mši. Poutní kostel byl zcela zaplněn poutníky z Německa, Polska a samozřejmě také z České republiky, kteří zde mohli zakoušet atmosféru domova a jednoty pod ochranou Matky Boží. Po mši svaté Kardinál Meisner posvětil zvon, jenž byl pak umístěn ve věži poutního kostela Panny Marie Sedmibolestné.

Host z Německa patří k významným duchovním představitelům katolické církve. Je rodákem z okolí Breslau (dnešní Vratislav v Polsku) a poutní místo Maria Hilf navštívil již v mládí se svou matkou. V době komunistické totality byl biskupem v Berlíně, kde tehdy tajně vysvětil na kněze přibližně 40 Čechů.

Dále otiskujeme homilii přednesenou při bohoslužbě na Cvilíně.

Milovaní bratři, milované sestry!

Ježíš si vyvolil pro sebe pozemskou matku, aby jeho učedníci nikdy nebyli bez matky a bez domova. Proto se vzdal všeho: bohatství, moci, prestiže, sociálního postavení, nezřekl se však matky.

Jako v nebi tak i na zemi

Silou Ducha Svatého vytváří Panna Maria v dimenzích tohoto světa kolem sebe trinitářské prostředí, aby její Syn zde na zemi příliš nepostrádal nebeského Otce. V Nejsvětější Trojici na nebesích žije jedna osoba pro druhou, s druhou a skrze druhou. Otec se zcela vzdává sebe samého a orientuje se na Syna. Při proměnění Ježíše na hoře se otevřelo nebe a bylo slyšet hlas Otce: „To je můj milovaný Syn, ve kterém jsem nalezl zalíbení, toho poslouchejte“ (Mat. 17,5). Ani v okruhu Panny Marie to není jinak. V Káně Galilejské řekla Maria služebníkům přisluhujícím u stolu: „Udělejte všechno, co vám řekne“ (Jan 2,5). Maria se rovněž vzdává zcela svého já a je zaměřena jen na svého Syna.

Proto Pán doma v Nazaretě své chování vůči Marii nepotřebuje ospravedlňovat, nepotřebuje o tom debatovat ani diskutovat. Ona Mu rozumí, ona Mu důvěřuje a věří v Něho. „Blažoslavená, která uvěřila“ (srv. Lk 1,45), říká o ní evangelista. Zde panuje kolem Panny Marie pravdě trinitářské prostředí, takže v Mariině domě platí pro Ježíše: Jako v nebi u Otce, tak na zemi u matky. Proto se pak může stát Nazaret vskutku Ježíšovým pozemským domovem. Na kříži Ježíš

dává prostřednictvím Jana nám všem Marii za matku: „Hle, matka tvá“ (Jan 19,27). A tím se Mariin dům stal pra-domovem a pra-vlastí člověka vůbec. Maria vytváří všude domov. Ona činí domovem dokonce i pozemskou cizinu. Ještě jsi nespátřil nebe? Pak jdi k Panně Marii! U ní se cítí Syn, jako u Otce v nebesích. U ní se cítí dnešní člověk, jako doma u vlastní matky. Stejně nebe se klene nad Německem, Polskem a Českou republikou. My se modlíme: „Jako v nebi, tak i na zemi“, to znamená: musíme zde na zemi vytvářet atmosféru porozumění a důvěry mezi našimi národy, jako tomu bylo u Marie v Nazaretě. Neboť Maria je společnou matkou věřících Čechů, Poláků a Němců, a proto jsme jakožto děti Panny Marie navzájem skutečnými sourozenci. Jakožto křesťané máme opravdovou možnost, uprostřed doufám společně rostoucího evropského světa, dát našim současníkům model společnosti, žijící v opravdovém pokoji a solidaritě.

Jako v Nazaretě, tak i v Kolíně, Opavě, Katovicích

Tam, kde nás porodila a vychovala naše matka, stává se země pro nás zemí mateřskou, domovem, vlastí. Poslední přirovnání vlasti je matka. Ona je vlastně pro každého člověka začátkem a koncem vlasti. Svatá země, kde Panna Maria porodila Krista, je proto dodnes vlastní křesťanů. A jsme vděční, když směje stále znova přicházet domů: do Nazareta, Kány, Betanie, Emauz a Jeruzaléma. Pomáháme utlačovaným křesťanům ve Svaté zemi, aby se starali o to, že se můžeme vždy

znovu vracet domů, aby zde byl vždy někdo, kdo nám otevře dveře, když v Nazaretě zaklepeme, neboť jinak by se stala svatá místa již jen jakýmsi muzeem pod širým nebem.

Žádný z nás nespádl z nebe. Jsme zrozeni matkou a matka nás vložila do kolébky, která stála v nějakém domě. Místo narození a dům, ve kterém stála naše kolébka, zůstávají pro každého z nás místem posvátným, kam se člověk musí vždy - pro svou identitu - znovu vracet, pokud tam trvale nežije. Matka je a zůstává pro nás, jak jsme již řekli, i když má lidské nedostatky, pevným základem našeho života, který je pro nás základním kamenem a dává nám orientaci. Matčina ruka nás vedla také do Hospodinova domu v naší pozemské vlasti, a to do chrámu, kde se nám stal Bůh nebeským Otcem a Maria nebeskou matkou. A proto jsme se nemuseli stát sirotky bez domova, ani tehdy ne, když náš otec, nebo naše matka, nebo oba naši rodiče zemřeli, nebo když jsme pozbyli pozemskou vlast. Tak přicházíme sem jako domů, a ne do ciziny. Neboť Matka Boží nás zde ve své tiché svatyni na Cvilíně očekává. Jsme zde očekávání, a to nikoliv od ledaskoho, nýbrž jsme očekávání naší matkou, která je zároveň i matkou Ježíšovou. K ní již putovali naše matky a naši otcové, babičky a dědové, naši předci. Ona je všechny zná a zná tím i osudy našich rodin. Zde se cítíme od ní pochopeni a přijati.

Děkujeme obyvatelům naší staré, milé vlasti, že se starají a pečují o naše a své - tedy o naše společné - svatyně, kostely, kaple a oltáře, takže se můžeme vždy vracet domů. Děkujeme vám obzvláště za veškerou péči o svatyni Matky Boží na Cvilíně, která je a zůstává mateřským domovem nás všech.

Jako v životě tak i ve smrti

Na naše matky se můžeme spolehnout, neboť nikdy nechýbí tam, kde je potřebujeme. Na Marii se můžeme úplně spolehnout, neboť nikdy nechyběla tam, kde jí bylo v životě Ježíšově nejvíce třeba, totiž pod křížem. Ona tam sice nemluví, ale svým životem sdílí Ježíšovo dílo a jeho osud. Sdílená bolest je poloviční bolest, a proto meč na kříži nevniká pouze do srdce Ježíšova, nýbrž proniká rovněž i do srdce Mariina pod kří-

foto: P. Sluďa

žem. Ježíš umírá sám, tak jako všichni lidé, neumírá však duševně osamocen, opuštěn matkou. Maria stojí při něm.

Maria stojí také pod našimi kříži. Lidová zbožnost jí velmi správně připsala srdce probodené sedmi meči, jako je vidíme na milostném obraze zde na Cvilíně, neboť Maria má účast na všech křížích svých dětí. Maria tím snímá tíži a starost z našich žalem zkoušených srdcí. Meč v jejím srdci je vždy mým mečem. Neboť ona vyjímá meč z mého srdce a dává si jím probodnout své vlastní srdce. Jaké štěstí, že můj meč nedrží v ruce, aby jím udeřila, ale že jím má probodnout své srdce, aby mou bolest proměnila pro mne v milost. Maria bude přítomna i v naší poslední hodině: Zveme ji k tomu při každém „AVE MARIA“, když se modlíme: „Pros za nás hříšné, nyní i v hodinu smrti naší.“ - Modleme se za dobrou hodinu smrti, abychom jednou šťastně došli do nebeské vlasti. Amen.

*Joachim Kardinál Meisner, arcibiskup kolínský
(český překlad M. A. Kotrbová, D. Kovaříková)*

NÁHRAŽKA MODLITBY?

Víte, co je to Transcendentální meditace? S těmito a podobnými plakáty a reklamami je možno se setkat takřka na každém kroku. Nabízí se zde všem, kteří budou tzv. transcendentální meditaci praktikovat, mimo jiné i snížení vysokého krevního tlaku a hladiny cholesterolu, zpomalení procesu stárnutí, příznivé působení na nespavost, nervozitu, úzkosti a deprese.

Co to je transcendentální meditace, napoví sám název. Jedná se o rozjímání o nadpřirozeno, transcendentnu. Hurá, leckterý katolík zajásá. Vždyť to je vlastně totéž, co požaduje křesťanství, co chce naše Církev! Jenže omyl! V záhlaví reklamního plakátu stojí jedna klíčová věta: „TM je technika, není to filozofie, životní styl nebo náboženství.“ Pozor, tady něco nehraje. Jestliže TM je technika, proč se nazývá „transcendentální“ meditací? Transcendentno je přece filozofický pojem. Propagátoři TM se tak sami usvědčují z rozporu. Kdo chce TM praktikovat, musí přece v transcendentno, v nadpřirozeno, věřit, jinak celá tato technika nemá smysl.

Tím však rozpory nekončí. Nedá příliš velkou práci odhalit další. TM údajně plně rozvíjí normální vlastnosti těla a mysli, jejím plodem je hluboký klid těla i mysli, regenerace organismu, odstranění stresů, zlepšení mezilidských vztahů atd. TM se prý nejlépe praktikuje ráno a večer v pohodlné pozici vsedě se zavřenýma očima 15-20 minut. Marně bychom v reklamním plakátu hledali nějaké skutečné zaměření k transcendentnu, k němuž se hlásí svým názvem. Vždyť slibuje pouze zlepšení tělesného a duševního zdraví, tedy přirozené, nikoli nadpřirozené hodnoty! Pak ale nechápeme, proč používá slovo „transcendentální“? Vysvětlení poskytne jeden z významných bodů letáku: „TM je pro moderního člověka, na kterého jsou kladeny velké požadavky, který touží po více štěstí, více zdraví, více úspěchu a který chce více poznat sebe a svůj vztah s celým vesmírem.“ Šídlo je z pytle venku. „Transcendentno“ neznamená pro učitele TM metafyzické nadpřirozeno, nadpřirozený život,

kteřý začíná podle naší víry po smrti, ale „vztah k vesmíru“ nebo „s vesmírem“.

Přesně toto je nauka New Age, nejnovější ideologie usilující o sjednocení všech světových náboženství, která se musí rozplynout v této „nové víře“. Ta ale žádoucí náboženskou vírou není. Reklamní plakáty TM nikde nehovoří o osobním Bohu, nadpřirozeném životě, nebi, očistci, pekle, o smyslu bolesti a utrpení. Tyto pojmy jsou u vyznavačů oné cesty neznámé, cílem člověka je podle nich být zdravý, mít štěstí a úspěch. K tomu mu má pomoci TM.

Jsmo u další nebezpečné utopie a la nacismus nebo komunismus. Slibuje se zde neuskutečnitelné. Nikdy se ještě nenarodil takový člověk, jehož by minulo utrpení tělesné nebo duševní a neúspěch. Reklamní plakáty TM však tuto realitu nepředpokládají, stačí, když budete praktikovat TM - a budete šťastní, zdraví a úspěšní. Jako by neštěstí, nemoc a neúspěch zmizely z lidského života.

Každá utopie lže, jak přesvědčivě dokázaly francouzský osvícenský jakobinismus za Velké revoluce, komunismus a nacismus. Lže i New Age a jejich nabídka TM. Jak zcela jinak se staví k těmto otázkám katolické náboženství! Neslibuje jednoznačně a přitom nerealisticky „štěstí, zdraví a úspěch“, ale nabízí prostředek, jak naopak snášet neštěstí, utrpení a frustraci, které se dosud nikomu nevyhnuly a nevyhnou. Tímto prostředkem není „transcendentální meditace“ vsedě se zavřenýma očima, ale modlitba, případně rozjímavá modlitba, v níž se člověk obrací k osobnímu Trojjedinému Bohu, Nejvyšší a Nejdobrotivější bytosti. Vyzývá a prosí o pomoc Božího Syna Ježíše Krista, který sám dal nejlepší příklad, jak snášet utrpení tím, že z něho učinil nástroj lásky. Katolický křesťan ví, že On, Ježíš Kristus, nese jeho utrpení s ním, a proto sjednocuje své bolesti a kříže s Kristovým křížem, který se stal naší záchranou pro věčnost. V tom věřícímu pomáhá i Kristova přesvatá Matka, Panna Maria, k níž se obrací krásnou modlitbou růženec, dále potom všichni andělé a svatí v nebi.

Jestli TM nabízí mimo jiné i klid duše a psychickou vyrovnanost, tak bylo už mnohokrát prokázáno, že lidé, kteří praktikují modlitbu ve smyslu katolické nauky, těchto hodnot dosáhli navzdory faktu, že se jim třeba i příliš nedařilo po zdravotní stránce

nebo v kariéře. Opravdovou životní radost navzdory nevyhnutelné existenci křížů může poskytnout pouze vědomí, že je osobní Bůh, který mne nekořečně miluje a to tak, že šel za mne i na smrt.

Radomír Malý

Když jsem ještě pracoval v JZD, bylo tenkrát běžné, že tam dávali pracovat za trest lidi, kteří neměli o zemědělství „ani páru“. A tak se stalo, že mi jednoho dne přidělili jako pomocníka železničáře, který se vrátil z protialkoholní léčby a půl roku nesměl pracovat na dráze. „Janičku,“ říkal mi, „já to tu mám na půl roku, víš, jak je to strašné?“ Já mu na to: „Václave, já to tu mám na doživotí.“ „Tak to bych se radši oběsil!“ Nevěděl jsem, jestli se mi podaří nějak se odtamtud dostat, ale na nějaké braní života jsem nikdy nepomyslel. Václav nebyl v jádru špatný chlap, byl i pracovitý, jen ta jeho „věčná žízeň“ ho sužovala. Když jsme jeli kolem hospody, musel jsem zastavit, aby si mohl skočit pro zápalky, jak říkal. Bylo mi jasné, že to nebyly jen ty zápalky, o nichž mluvil. Ale nic jsem s ním nepořídil.

Přesto byly chvíle, kdy se s ním dalo opravdu rozumně promluvit. Někdy začal i sám. Jednou mi povídá: „Kdysi jsem někde četl, že zavržení budou muset na věčnosti pořád dělat to, co za živa dělali na zemi. To je prima, napadlo mi, tak to já budu moci pořád pít! Ale po té léčbě, kterou jsem prodělal, vidím, že to bude přece jenom trest. Víš, když nám tam píchli jakousi injekci, mohli jsme už potom pít, co jsme chtěli a kolik jsme chtěli. Jenže potom se člověku zvedl žaludek a ať chtěl nebo ne, vrhl a vrhl. A pak po tabletkách stačilo jen čichnout k tomu, co měl člověk rád a bylo tu nové zvracení. A tak stále dokola. Představ si, že by to bylo pořád a věčně. To by bylo skutečné peklo, toho bych se bál!“ dodal nakonec vážně.

Po půl roce jsme se rozloučili, šel na své bývalé pracoviště, bohužel i s tou svou závislostí. První věcí, kterou udělal, když se vrátil na pracoviště, byl prodej těžkého železničářského kožichu, který tam „vyfasoval“, aby měl za co pít. Žena ho opustila, živil se potom, jak se dalo. Měl různá krátkodobá zaměstnání. Byl více hladový než najezený. Více zmrzal, než se někde ohřál. Nakonec ho našli jednu zimu mrtvého, zmrzlého ve skříni, kde hledal úkryt před zimou v domku, v němž nikdy netopil. Nechtěl bych ho odsuzovat. Vinu na jeho zpackaném životě měli jeho rodiče, kteří mu vše dovolili a už jako školákovi splnili každé jeho přání. Když ho kdysi učitel ve škole tělesně potrestal, rodiče učitele udali a ten byl pak odsouzen. A myslel to s jejich synáčkem lépe než ti rodiče. Mám zde podobných rodičů víc a bojím se o budoucnost jejich dětí. Kéž by nezavinili jejich zkázu časnou ani věčnou.

Z deníku otce Jana Topenčíka

Bloudit ve tmě nebo jít cestou ozářenou světlem?

Milé děti, může se stát, že někdo zabloudí v lese. Přejde noc a on neví, kde je, neví, kudy má jít, nevidí na krok, každou chvíli zakopne o kámen nebo pařez, nebo narazí do stromu. Neví, jestli si nezlomí nohu nebo se nezřítí do nějaké rokle. Touží, aby už bylo světlo a aby našel cestu.

Život bez Pána Ježíše se podobá tomu bloudění ve tmě. On řekl: „Já jsem světlo světa; kdo mě následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života.“

Vy po prázdninách chodíte na náboženství, abyste nebloudili, abyste šli s Pánem Ježíšem. Ale je tolik dětí, které o Něm nevědí skoro nic. A On nám, kteří Ho známe, říká: „*Vy jste světlo světa. Tak ať svítí vaše světlo před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a velebili vašeho Otce v nebesích.*“

Jak to dělat? Modlit se za ty, kdo Pána Ježíše neznají. A když je to možné, říci jim něco o Něm, případně je vzít s sebou na náboženství nebo do kostela.

V jedné škole se přihlásilo na náboženství jenom jedno dítě. Ale brzy přivedlo druhé, ty zase další a zanedlouho jich tam chodilo na náboženství dvacet.

Takové děti, které přivádějí druhé k Pánu Ježíši, jsou „světlem“ pro druhé děti. A někdy i pro dospělé.

Jedna rodina chodila sice do kostela, ale tatínek nechodil vůbec ke svátosti smíření a svatému přijímání. Jednou po mši svaté mu řekla sedmiletá dcera: „Tati, ty jsi suchá větvička.“ Když nevěděl, co to znamená, vysvětlila mu, že právě

v kostele slyšeli podobenství o vinném kmeni a ratolestech (ratolest = větvička). Pán Ježíš je kmen, my ratolesti. Kdo nepřijímá svátosti, stává se suchou větvičkou. Tatínek od té doby každý měsíc přicházel ke svátosti smíření a každou neděli k svatému přijímání.

V obci, ze které bylo do kostela daleko a nikdo tam nechodil, začaly po létech bohoslužby v kapliče májovou pobožností k Panně Marii. Z dospělých nepřišel nikdo, děti přišlo asi deset. Od té doby přicházely pokaždé, samy se staraly o úpravu, úklid a výzdobu kapličky.

Předloni unesl zločinec devítiletého chlapce na cestě ze školy a věznil ho 14 hodin v opuštěné chalupě, zamčeného ve skříni. Telefonem žádal od jeho rodičů do odpoledne půl milionu korun, jinak že chlapce zabije. Ale chlapci se podařilo uprchnout a policii zločince zatknout. V televizi pak vysílali rozhovor s chlapcem. Ptali se ho, jak to prožíval. Vyprávěl klidně

a zakončil: „Modlil jsem se k Pánu Ježíši a On mě zachránil.“

Dva bratři začali chodit na náboženství. Jejich rodiče ale nikdy nechodili na náboženství ani do kostela. Brzy začali oba hoši přicházet na mši svatou a zanedlouho také ministrovali. Po čase začali chodit do kostela i rodiče. Když se děti připravovaly k prvnímu svatému přijímání, domluvili se rodiče s knězem, že i jim pomůže se připravit. Když hoši šli k prvnímu svatému přijímání, šli s nimi ke svému prvnímu svatému přijímání i rodiče. A spolu s nimi i babička,

kteřá asi po padesáti letech s nevýslovnou radostí znovu přijala tyto svátosti.

Prosme Pannu Marii o Její pomoc, abychom všichni byli „světlem“ a aby stále víc dětí chodilo na náboženství a do kostela. Aby nebloudily ve tmě, ale šly cestou prozářenou světlem Kristovým

a jednou abychom se všichni shledali ve věčném nejkrásnějším domově, ke kterému ta cesta vede.

Srdečně Vás všechny zdraví a do nového školního roku hodně Božího požehnání a pomoci Panny Marie Vám přeje

Váš P. Bohumil Kolář

Petra

Před časem jsem byla svědkem rozhovoru pěti žen v jedné kanceláři, kde se diskutovalo na téma. „Zda existuje Bůh.“ Dalo by se říci - čtyři nevěřící a jedna katolička. I já jsem se později vložila do hovoru. Dosti častá jsou tvrzení lidí: „Jak máme věřit v Boha, když ho nevidíme?“ Většinou odpovídám: „El. proud taky nevidíme, přesto víme, že bez něj si ani televizi nespustíme.“ Rozhovor byl ukončen jednou z nich, když řekla: „Já sice taky nevěřím, ale moje šestiletá dcerka Petra chce chodit do náboženství, bránit ji v tom nebudu.“

Nedávno jsem se s maminkou Petry potkala, a jak už to bývá, povídaly jsme si o všem možném i o našich dětech. „Vzpomínáš si,“ začala rozhovor, „jak jsem před čtyřmi roky tvrdila, že Bůh není, dnes bych to už neřekla. Začala jsem se s dcerou připravovat na hodiny náboženství

i k prvnímu přijímání. Naše Petra nám začala ukazovat tu správnou cestu, cestu k Bohu. Koncem školního roku jsem se jí zeptala, co by si přála za hezké vysvědčení, jaký dáreček by si představovala. Odpověděla mi, že žádný dárek nechce, ale kdybych jí chtěla udělat radost, ať s ní zajdu do kostela na mši svatou. A já jsem šla.“ Když mi ten příběh vyprávěla, usmívala se a já s ní. Situace sice netradiční, většinou rodiče předávají víru svým dětem, ale děje se i obráceně, děti svojí láskou k Bohu učí své rodiče.

Začíná opět školní rok, žáčci i studenti zasednou do školních lavic s napětím, co se bude dít, co se od nich bude očekávat. I v hodinách náboženství se někteří poprvé setkají s Ježíšem. Měly by to být hodiny, do kterých se chodí ne z povinnosti, ale s radostí, vždyť Ježíš je radost a „Světlo světa“. Kéž více takových malých jiskřiček prosvítí naše rodiny, naši společnost, naši zemi. K tomu nám dopomáhej Bůh.

Ruth Hrušková

70. výročí kněžství

Náš spolubratr **O. Bernardin Mráz OFMConv.** oslavil letos 70. výročí kněžství.

Narodil se 5.3.1909. Po absolvování gymnázia v Levoči byl přijat do noviciátu ve Spišském Čtvrtku. Od r. 1926 studoval filozofii v Osimu (Itálie) a teologii v Assisi a v Římě. 12.7.1931 byl u Dvanácti apoštolů v Římě vysvěcen na kněze vikářem římské diecéze kardinálem Marchettim Selvaggianim. Do provincie se vrátil r.1931 jako prefekt juvenatu (vychovatel gymnazijní mládeže). V roce 1937 ho po dobu jeho působení v Českém Krumlově zastihl převrat a německá okupace. V roce 1950 byl na 8 měsíců internován. Před svým odchodem do důchodu působil v Praze u sv. Jakuba jako administrátor farnosti.

Otče Bernardine, přejeme Vám k Vašemu výročí hodně Božího požehnání a stálou ochranu Panny Marie.

bratři minorité

foto: BS

Poděkování

Chci veřejně poděkovat Panně Marii za narození zdravého syna. Test krve ve čtvrtém měsíci mého těhotenství poukazyval na možnost postižení dítěte Downovým syndromem. Byl to pro nás šok a zároveň zkouška. Odmítla jsem amiocentézu, protože jsem se bála rizika potratu. Doufali jsme ale v Boží pomoc. Modlili jsme se k Panně Marii a též mnoho dalších lidí se za nás přimlouvalo. Všem jim chceme poděkovat, zvláště sestřám dominikánkám. Porod probíhal neočekávaně rychle a i přes komplikace, které vznikly u mne, všechno nakonec dobře dopadlo. A teď nám Martínek přináší samou radost.

Děkujeme Ti, Panno Maria, a prosíme o Tvoji ochranu pro celou naši rodinu.

Vděční Marie a Jiří Ptáčkovi, Poštorná

Děkuji Ti, Pane Ježíši, děkuji Ti naše drahá nebeská Matičko, za narození zdravé pravnučky a za všechny milosti.

Jaroslava z Vlčkovic

Panno Maria, děkuji Ti i Tvému synovi a svatému Josefovi, že i při třetím císařském řezu v 37 letech se narodila zdravá holčička. Děkuji Ti také za uzdravení syna, za zdraví celé rodiny, za pomoc v složitých situacích.

Prosím o Boží požehnání.

Jana M.

Z celého srdce chci veřejně poděkovat Panně Marii, Pánu Ježíši a sv. Otcí Piovi za uzdravení z vážné nemoci, za narození dvou zdravých synků, za vyslyšení mých dalších proseb a za všechny milosti.

Naše milá maminko, omlouvám se, že jsem s tímto veřejným poděkováním tak dlouho otálela. Pros za nás, kteří se k Tobě utíkáme a za

všechny, kteří se k Tobě neutíkají, zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěřeni.

Monika R., Brno

V květnu t. r. jsem v Přerově ukončil čtyřleté studium na střední pedagogické škole, obor: Výchovná a humanitární činnost se zaměřením sociálně administrativním. A touto cestou bych chtěl poděkovat našemu nebeskému Otcí a nebeské Matce za jejich ochranu a pomoc po celou dobu studia, při zkouškách v autoškolě a především u maturity.

Prosím Pannu Marii o přimluvu a čtenáře o modlitbu za dar víry pro Radka a Anitu.

Děkuji celým svým srdcem.

vděčný František Antonín Dostál

Chtěla bych písemně poděkovat Panně Marii za milosti udělené naší rodině.

V roce 1996 jsem byla po 20 letech přivedena zpět k Pánu Bohu, v týdně Nanebevzetí Panny Marie. V roce 1997 jsem připravila ke svatému přijímání svého třetího syna, kterému bylo 13 let. Na jeho křesťanský růst bude však třeba vynaložit ještě mnoho úsilí. V roce 1998 se stal největší zázrak. Můj manžel, který léta trpěl hlubokou depresí, která měla negativní vliv na celou rodinu i na naše manželství, prošel těžkou duševní i tělesnou krizí. Po překonání se z něj téměř během noci stal hluboce věřící člověk. Poprvé šel do kostela na svátek Panny Marie, Prostřednice všech milostí. V zápětí přistoupil ke svátostem a od té doby žije plně křesťanským životem a je mně oporou v mých slabších chvílích.

A poslední „viditelnou“ milostí byla pomoc při změně zaměstnání, kterou jsem uskutečnila letos v květnu. Mé prosby k nebeské Matce byly vyslyšeny. Nosíme všichni medailky Panny Marie. Děkuji i za všechny vyslyšené prosby během celého života.

A. Podhorská, Praha

Chci poděkovat za přimluvu Panně Marii. Již dvakrát jsem se hlásila na vysokou školu, ale vyšlo to teprve letos - napotřetí.

Děkuji Ti z celého srdce, Panno Maria, za Tvou laskavou přimluvu.

Jana Kostička z Ludslavic

Chci poděkovat Panně Marii za uklidnění pracovních vztahů. Slíbila jsem, že Jí veřejně poděkuji, když se vše upraví. Panno Maria, tisícere díky za všechnu Tvoji pomoc. Mám stále důvěru v zázračnou medailku, kterou nosím na krku.

Eva Vítkovská

Plním tímto svůj slib, Matičko Boží, kterým jsem Ti chtěla veřejně poděkovat. Nikdy Ti nepřestanu děkovat za Tvou lásku, přímluvy a milosrdenství, které mi věnuješ. Děkuji, že nepřestáváš ochraňovat moje děti, že mi pomáháš a neopouštíš celou moji rodinu. Matičko Boží, kéž bych Tě nikdy více nezklamala a byla dobrým dítětem.

Vypros prosím u svého Syna zdraví a neustálou ochranu pro moje děti i celou rodinu, oroduj prosím za ty, za které Tě denně prosím.

Tvá věrná Iveta Š.

Chci rozšířit řady těch, kteří s láskou a vděčností volají: „Díky Maria!“

V létě roku 1999, v sobotu podvečer, si moje sestřenice s manželem Petrem grilovali na zahrádce maso. Nešťastnou náhodou utrpěl Petr popáleniny 3. stupně na obličej, krku a hrudníku. V kritickém stavu byl odvezen na ARO do Brna - Bohunic. Jeho stav byl velice těžký, byl na dýchacím přístroji a vyživován infuzemi, každý druhý den byl pod narkózou převazován. Podstoupil 2x transplantaci kůže. Blížil se konec druhého týdne bolesti a utpení jeho i jejich rodiny. A také se blížila neděle a s ní pouť k Panně Marii Karmelské v Oslavanech. Zintenzívnila jsem svoje prosby za Petrovo uzdravení a také jsme se s rodinou chystali na pouť. Měla jsem v úmyslu pouť a sv. přijímání obětovat za Petra a stále jsem při mši sv. za Petrovo uzdravení prosila. V úterý, po pouti, jsem sestřenici telefonovala a ptala se na zdravotní stav Petra s tím, že bych Petra navštívila. Sestřenice radostně vyprávěla, že byl její manžel převezen z JIP na pokoj. Lékaři byli totiž velmi překvapeni jeho zlepšeným zdravotním stavem: ráno zase při narkóze sňali obvaz a udiveně žasli nad téměř zdravou kůží. Petra mohli ihned propustit z nemocnice, ale raději ho propustili až v sobotu. Zdráv za necelé tři týdny po tragickém okamžiku! Když byl

Petr na kontrole v ambulanci, sestra říká: „Pane doktore, to je ten pacient, co měl být u nás tři měsíce a my jsme ho museli propustit za tři týdny. To se stal zázrak!“

Vyprávěla jsem Petrovi při návštěvě svoje duchovní snažení a on, ač nevěří, se slzami v očích souhlasil, že se stal zázrak.

Díky, Pane Bože, díky Panno Maria! Splnilo se to, co stojí v Písmu: „Proste a dostanete!“

Ludmila Leščinská

Chci upřímně poděkovat Pánu Ježíši a Panně Marii za jejich ochranu. Syn měl před několika lety nehodu. Lékaři mu chtěli amputovat nohu a nedávali mu moc velkou naději na přežití. Modlila jsem se za něho, prosila jsem Pána Ježíše a Pannu Marii za jeho život a uzdravení. Jela jsem na mariánské poutní místo Turzovka. Můj syn nehodu přežil a dokonce mu nohu ani neamputovali.

Dále chci poděkovat Panně Marii za sestru, která mnoho let nebyla u sv. zpovědi a nechtěla o tom ani slyšet. Když vážně onemocněla, nabídla jsem jí, že zavolám kněze a ona souhlasila a přijala svátost smíření.

vděčná Anna Chumchalová

Asi před 12 lety se má dcera dostala bez vlastní viny do těžké finanční situace. Dlouho mi o tom nic neřekla. Když se pak přece jen svěříla, poradila jsem jí: „Dítě, sepní ruce a začni prosit sv. Josefa, ten je ochráncem a pomocníkem v širokém záběru. Vždyť sám zažil tuze těžké chvíle a rozumí každému, kdo se dostal do podobných těžkostí.“ Zakrátko u nás zazvonili filmaři z Barrandova, zda máme stěně dogy, že je posílá paní režisérka. Potřebuje obsadit psi roli a přes svaz chovatelů a Klub přátel německé dogy nás našli. Jinde v okruhu Prahy malou dogu neměli. A tak se začal točit film „Dva lidi v ZOO“, který jistě mnozí znáte. Pozoruhodné na tom je to, že paní režisérka původně uvažovala o štěnění vlčáka - a pak svůj úmysl najednou změnila.

Děkuji Ti, Pane náš, že jsi stále s námi a že slyšíš přímluvy svatých, když se na ně obrácíme s prosbou o přímluvu u Tebe. Děkujeme Ti za sv. Josefa, kterého jsi pocítil tou největší důstojností,

jaké se kdy obyčejnému člověku od Tebe dostalo. Děkujeme Ti, sv. Josefe, že se o nás, kteří se k Tobě s důvěrou obracíme, tak otcovsky staráš.

B. Pilátová, Praha

Slíbila jsem Panně Marii, že Jí touto cestou poděkuji za vyslyšení modliteb za narození zdravého vnoučete. Lékaři při genetickém vyšetření dceři oznámili, že děťátko by mohlo trpět Downovým syndromem, a tak ji zbytečně stresovali v době, kdy měla prožívat radost a pohodu.

Panno Maria, díky za naši zdravou holčičku Martinku, která se narodila 17. května, v měsíci Tobě zasvěcenému.

vděčná čtenářka Marie Baxová

Z celého srdce děkuji Pánu Bohu a Panně Marii za uzdravení tatínka z alkoholismu. Na začátku minulého roku byla uveřejněna má prosba o modlitbu za mého otce, který propadl alkoho-

lu. Zakrátko poté se úplně změnil, přestože byl v takovém stavu, že už se to zdálo nemožné. Svůj velký vděk vyjadřuji Vám všem, draží ctitelé Neposkvrněné, kteří jste se na tento úmysl modlili. Ať Vám náš Pán mnohonásobně oplatí Vaši pomoc. Chvála Kristu a Panně Marii!

Helena, Rytířka Neposkvrněné, Praha

Svou vděčnost vyjadřují také: Jiří Kopáček, Marie Kašpárková, Libuše Schustková, Barbara Malcherová, Marie Vintrlíková, Bohumila Suchánková, Miluše Jedličková, Irena Červinková, Blanka Willaschková, Anna Pozděnová, Miloslava Seidlová, Pavla Smejkalová, F. Košinová, Hulín.

O modlitbu prosí: M. Smrčková, Františka Holanová, Naďa Mátlová, Josef Holešínský, Marie Sedláčková, J. Žižkovský.

Rytíř

Bojoval s drakem
co princeznu sníst
chtěl.

Byl udatný
a velkou sílu
měl.

V brnění lesklém
na koni bílém
draka svým mečem
stál -
z princezny krásné
veliký smutek
sňal.

Že existují rytíři -
ba rytířky
i dnes -
mi dosud žádný posel
nedones'.

Až včera -
čtu si v jednom listě
a zjišťuji, že tento rád,
čeká i na mne
snad.

Tak neváhám!
Já princezně -
ba Královně na pomoc
vyrazím
a všechny draky,
co budou stát v cestě
sílu své Lásky
porazím!

*další čekatelka
na rytířku*

Vážená redakce!

Velice na mne zapůsobil Váš článek „Křesťanská ekologie“ v č. 55. Natolik výstižně, srozumitelně a na základě Boží pravdy vysvětlenou ekologii jsem dosud nečetla ani neslyšela.

Naše příroda je tak křehká, něžná, milování hodná, že máme na ni hledět a zacházet s ní s úctou a údivem. Je to přece Boží dílo stvořené pro nás lidi, abychom se tady cítili dobře a neustále vzdávali chválu všemohoucímu Bohu za všechny krásy přírody, a tak se připravovali na přijetí do Jeho nebeské krásy.

Kéž by co nejvíce lidí pochopilo, jak velikou radost znamená pro člověka dělat dobré, ať v přírodě nebo svým bližním. Modlím se k Bohu a pevně věřím, že láska a dobrota mezi lidmi a k přírodě zvítězí.

S pozdravem Vaše čtenářka

Marianna Macsingová

ZPRÁVY

Zabíjení ve jménu zákona. „Již nikdy si nebudu moci být jist, jestli lékař mne přichází léčit nebo zabít,“ tak se vyjádřil Bert Dorenbos, šéf holandské organizace „Křik pro život“. Stalo se tak po letošní legalizaci eutanázie 10. dubna. Parlament odsouhlasil tento zákon navzdory protestům tisíců lidí před budovou. Nepomohlo ani 60 tisíc podpisů, posbíraných křesťanskými aktivisty.

Gość Niedzielny 16/2001

Křiklavá nespravedlnost. Polská katolická televizní stanice Niepokalanów nedostala od celostátní Rady pro rozhlasové a televizní vysílání ani jeden z pěti kmitočtů, rozdělovaných v dubnu letošního roku, což značně omezuje pokrytí polského území tímto televizním kanálem. Katolický poslanec Marek Jurek prohlásil, že toto rozhodnutí Rady je „krajně nespravedlivé, Rada se tak stala ochráncem nikoli práva, ale bezpráví“. Kmitočty obdržely komerční stanice. Někteří významní polští mediální pracovníci označili toto rozhodnutí Rady za „návrat do dob komunistického Polska“.

GN 15/2001

Téměř 200 milionů pronásledovaných křesťanů. Ne pouze Čína a Indonézie, ale také Francie a Švýcarsko se octly na listině zemí porušujících náboženskou svobodu. Vyplývá to ze zprávy mezinárodní organizace „Kirche in Not“ (Církev v nouzi), která konstatuje, že celkem 200 milionů křesťanů na celém světě je pronásledováno. Francie se octla na seznamu států nerespektujících svobodu vyznání kvůli svému zákonodárství, namířenému proti sektám, které však může být použito i proti katolickým řeholním řádům a institucím. Švýcarsko teprve nyní odvolalo zákaz působení jezuitů, platící od konce 19. století.

Gość Niedzielny 28/2001

Stále více osob se zpovídá. V Itálii čím dál více osob přistupuje ke svátosti smíření. Vyplývá to z údajů Evropského psychoanalytického institutu. V první polovině letošního roku to bylo o 12 % více než ve stejném období před pěti lety. R. 1996 se zpovídalo 33 % věřících, v r. 2001 45 %. Potěšitelný je také nárůst lidí mladších 45 let u zpovědnic. Velmi pozoruhodný je také vysoký podíl intelektuálů a manažerů u zpovědnic (27 %) a současně zaráží nízká účast dělníků (12 %).

GN 26/2001

Občanské sdružení CENAP pořádá v Brně **Kurz přirozeného plánování rodičovství a výchovy k rodičovství**. Základní část kurzu probíhá v úterky 8,30 - 16,00 hod. v Poradně PPR na Trnitě 8, 602 00 Brno v termínech 9.10., 30.10., 20.11. a 11.12.2001. Blížší informace je možné získat na adrese: CENAP, Trnitá 8, 602 00 Brno, tel. 43254891, e- mail: cenap@volny.cz

Proti izraelsko-palestinskému konfliktu. Papež znovu odsoudil „brutalizaci“ konfliktu izraelsko-palestinského. V rozjímání před modlitbou „Anděl Páně“ 12. srpna v Castel Gandolfu vyzval vůdce obou zemí, aby uskutečňovali kroky pro budoucí mír.

Papež řekl: „*Již mnohokrát, také v posledních dnech, jsem pozvedal hlas, abych vyzval k pokoji v srdcích této zmučené země, s nadějí, že uvidím pozvednutý řetěz odzbrojených dlaní. Naopak, stále zůstáváme ponořeni v obrazech zbavených naděje: zničených životů, poraněný těl, zraněných rodin. Toto rozpoutání neslychané brutality ukazuje ještě jednou, jak velmi iluzorní je snaha řešit otázky spravedlnosti a soužití mezi národy použitím násilí. Na přímluvu sv. Terezie Benedikty od Kříže prosme, aby těm, kteří mají politickou i vojenskou zodpovědnost, nechyběla dobrá vůle. Ať promyslí před Bohem i dějinami nutnost umlčení zbraní. Ať myslí na budoucnost národů jim svěřených; na budoucnost, která nesmí být naplněná nenávistí, ale bratrstvím, ne konfrontací, ale spoluprací. Ať Maria, Matka lidstva a Královna míru, vyprosí Svaté zemi a celému světu bratrství, vzájemnou úctu a mír.*“

Przewodnik Katolicki 34/2001

Neobyklá procesí. Ulicemi italského městečka Perugia prošla v noci 16. srpna tr. neobyklá procesí. V čele šlo kolem 20 bývalých prostitutek, které nesly sochu Matky Boží Lurdské. Procesí zorganizoval pater Oreste Benzi, jenž již mnoho let bojuje s gangy zabývajícími se prostitutkami. Snaží se všemi možnými způsoby osvojit děvčata posílaná na ulici a žádá tresty pro jejich zákazníky.

Procesí se zúčastnilo na 300 lidí. P. Benzi jim kromě jiného říkal: „Nebojím se síly zlých lidí, děsí mě však mlčení poutivých.“

Niedziela 35/2001

Polonegramotnost. Britský tisk oznámil, že polonegramotnost, jež se projevuje kromě jiného chybným pravopisem, problémy se čtením či psaním je v současné době mezi náctiletými ve Velké Británii větší než v roce 1912.

Niedziela 35/2001

Maďari slavili tisíciletí křtu. V katedrále v Esztergom, jak se nyní nazývá bývalá Ostřihom, kde před 1000 lety byl Štěpán I., později prohlášený za svatého, korunován na prvního uherského krále - se konala 15. srpna slavnostní mše svatá, které se zúčastnili nejvyšší představitelé maďarské vlády a církve.

Przewodnik Katolicki 34/2001

Obsah

Prosha k Matce Boží	3
Ze života sv. Františka z Assisi	4
Mariánské poutní místo Vranov u Brna	7
Petr našich dnů - Bůh trestá a smilovává se	8
Obrácení Bernarda Nathansona ^(1/2)	10
Potrátů bude ubývat postupně	13
Tvůj dopis	14
Potom je dovolená vražda nás všech	15
Pravda je pouze jedna	15
Kříž z kostelíka sv. Damiána ^(2/3)	16
Léčit nesmrtelné duše	18
Modlitba za kněze	20
Nekritizujeme své kněze	21
Rozhovory se Sylvou - Byli jsme na hřebenovce	22
To bola tá pravá injekcia!	23
Domov u Matky	24
Náhražka modlitby?	26
Vše mu dovolili	27
Bloudit ve tmě nebo jít cestou ozářenou světlem	28
Petra	29
70. výročí kněžství	29
Poděkování	30
Dopisy čtenářů	32
Zprávy	33

Immaculata - Neposkvrněná
(dvouměsíčník) 5/2001, ročník X.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho
č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR 6202.

Vydávají: Bratří minorité

Nakladatelství:

Konvent minoritů v Brně.

Redakce si vyhrazuje právo měnit
nadpisy a zkracovat příspěvky.
Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Union banka, a. s.,
Brno, číslo konta: 91400033 / 3400

Bezhotovostní platby **vždy** opatřte
var. symbolem, což je vaše IČP.

Cena se rovná výrobním nákladům tj. 10 Kč/1výtisk (+ 8 Kč poštovné a balné). Předplatné na rok 2001: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu:

Konvent minoritů v Brně
Minoritská 1, 602 00 Brno,
e-mail: immaculata@iol.cz ; tel.: 05/ 42 21 56 00

Čtenáři ze Slovenska

mohou posílat předplatné na adresu:
Kláštor Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

Poštovní poukázkou typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „zpráva pro příjemce“. Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemají dostatek finančních prostředků k úhradě předplatného a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme.

Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu prosíme i nadále posílat na naši adresu v Brně. Stálé předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli číslo vtištěné v levé horní části svého adresního lístku za zkratkou „IČP“, nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplať.

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas vysílá pro Vás denně na středních vlnách 1530 kHz a na krátkých vlnách 6245 kHz (49m)

* česky v 5.10 hod a v 19.30 hod *

* slovensky v 5.25 hod a v 19.45 hod *

*Radio **PROGLAS** - sv. Hostýn 90,6 MHz, Brno 107,5 MHz, Praděd 93,3 MHz*

Chceš se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Ode-vrzej se s důvěrou do jejích neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritská 1, 602 00 Brno.** Ve své žádosti uveď svou adresu, datum narození, datum prvního sv. přijímání (rok) a nakonec připoj svůj **vlastnoruční podpis.**

Členství v MI se navzájem nevylučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

Byly otlučené a poškrábané
a pán dražebník myslel, že to
nemá cenu marnit mnoho času
s těmito starými houslemi.
Zvedl je a s úsměvem volal:
„Dobří lidé, co mě za ně dáte?
Kdo začne něco nabízet?
Kdo nabídne dolar nebo dva?“
„Nabídka je na dva dolary,
ale kdo dá tři?“
Tedy budou prodány za tři!“

Ne, ne! Ozval se z pozadí
šedovlasý pán.
Přišel dopředu,
staré housle zvedl,
vzal do ruky smyčec,
otřel z houslí prach,
naladil uvolněné struny,
pak zahrál melodii
tak čistou a krásnou,
vše znělo jako zpěv andělský.

Když přestal šedovlasý pán
hrát, dražbář opět housle zvedl
a volal: „Nyní co mně za ně
nabídnete?“ „Tisíc dolarů -
a kdo nabídne dva?
Dva tisíce - a kdo dá tři?“
„Tři tisíce jednou, dvakrát,
ano jsou prodány za tři tisíce.“

Kolem stojící zástup tleskal. Někteří volali
„bravo!“ a jiní od radosti plakali. Ale mnozí se
tázali: „Jak je to možné? Co změnilo jejich cenu?“
Odpověď zněla: „Dotek ruky Mistra.“

Na světě dnes máme mnoho lidí, kterých
život je rozladěn a od hříchu otlučen a zničen.
Tento lidský život je lacino nabízen zástupu,
který je lhotejný a bez citů,
tak jako byly dříve nabízeny staré housle.

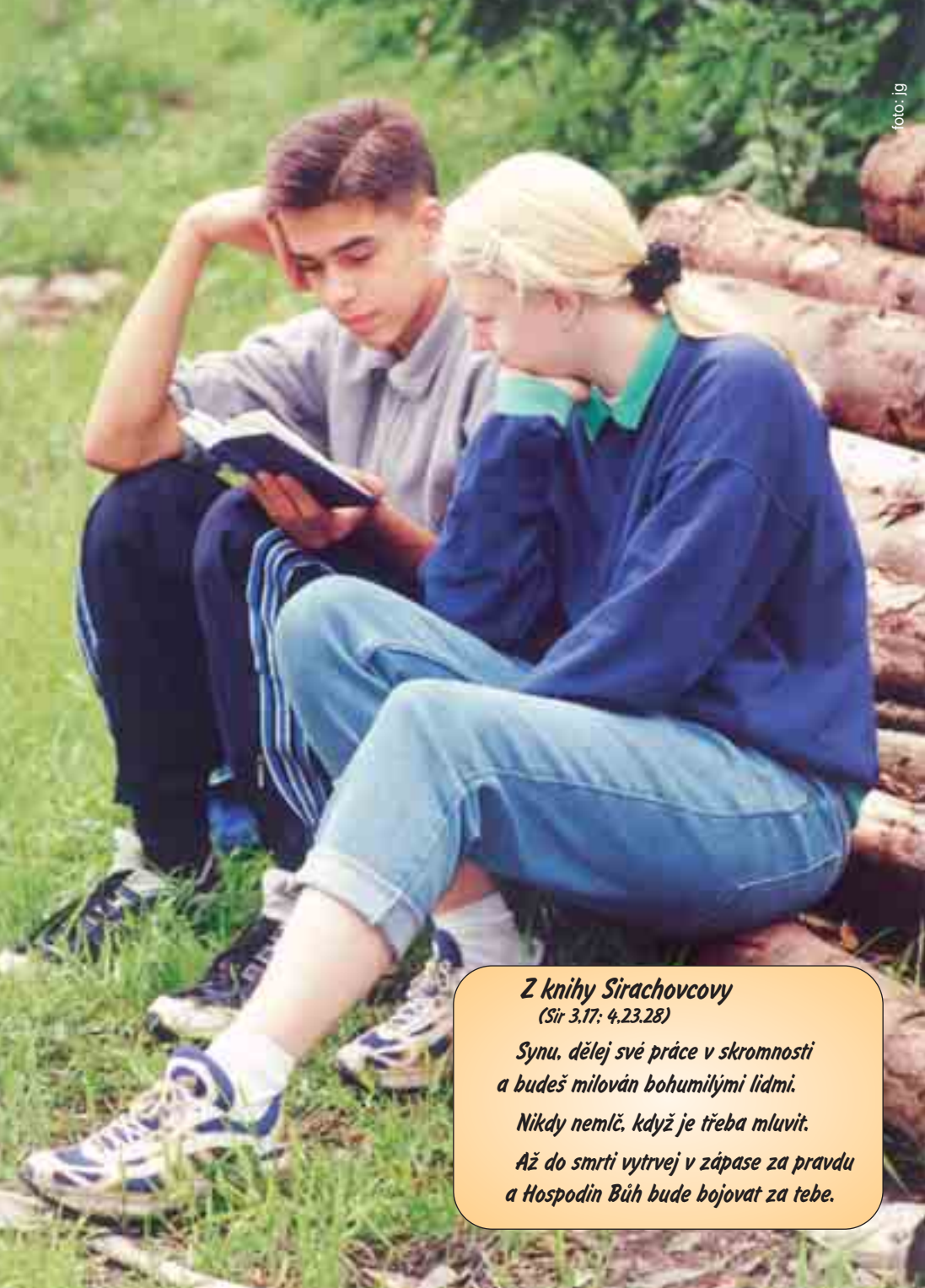
*Ježíš mu řekl: „Zachee, pojď rychle dolů, dnes musím zůstat v tvém domě.“ On rychle slezl dolů
a s radostí Ho přijal. Všichni, jakmile to uviděli, reptali a říkali: „Vešel jako host k hříšníkovi!“
Zacheus se zastavil a řekl Pánu: „Polovici svého majetku, Pane, dám chudým, a jestli jsem něko-
ho o něco ošidil, nahradím mu to čtyřnásobně!“ (srv. Lk 19,1-10)*

Text a foto: Good News Publishers

Kousek slávy, trochu vína, chvilkové
zábavy a různé radovánky, toto vše lidi
vede rychle do záhuby.
Mnohý život, který je už hnedle ztracený,
se rychle změní, když se ho dotkne Mistr
svou něžnou rukou.
Pošetilý zástup tomu nerozumí, že dotek
mocné ruky Mistra změní cenu lidské
duše, kterou zachrání pro věčnost.

Myra Brooks

Z knihy Sirachovcovy
(Sir 3.17; 4.23,28)

*Synu, dělej své práce v skromnosti
a budeš milován bohumilými lidmi.*

Nikdy nemlč, když je třeba mluvit.

*Až do smrti vytrvej v zápase za pravdu
a Hospodin Bůh bude bojovat za tebe.*